41. ÉVFOLYAM, 22. SZÁM Ára: 3,80 Ft 1985. MÁJUS 29.

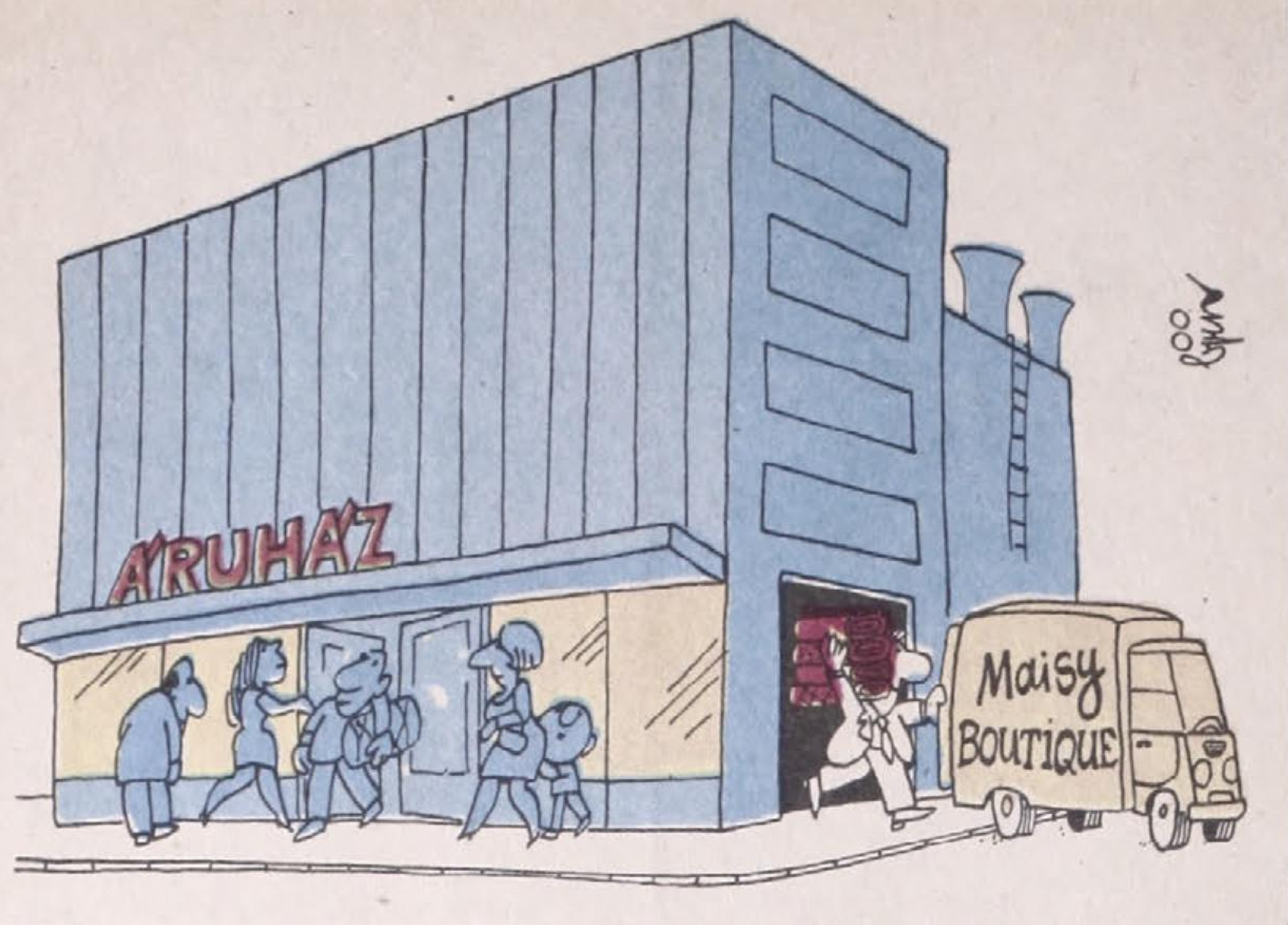
Ludas Matyi

„TANI-TANI" REVÜNK A 8–9. OLDALON

– Én vagyok a Kovács papája. Velem óhajt beszélgetni az osztályfőnöknő?

AZ ANYAG NEM VÉSZ EL

Félkész cirkusz!

Megint baj van a bohócokkal. A kritika elmarasztalta a Fővárosi Nagycirkusz új műsorának bohócszámait, azzal, hogy elavultak, meg sem közelítik a modern világ clownjainak mutatványait. Megjegyzem, hogy én a tévé legutóbbi, francia összeállítású cirkuszműsorában is a bohócokat tartottam a leggyengébbeknek. Lehet, hogy bohócválság van a világban? A baj nem újkeletű: a „megint" szót azért használtam, mert a kritikusok korábban is többször bírálták a bohócszámokat. 1978-ban egyikük egy fájdalmas kiáltással tetézte meg véleményét: „Ne hagyjuk sorvadni nagyhagyományú bohócművészetünket!"

Pedig akkorra már történtek lépések „a helyzet javítására". Bohócosztályt létesített az Artistaképző, igaz, a több mint húsz végzősből csak kettőt szerződtetett a Cirkuszvállalat, néhányan maszek, vagy GMK-bohócok lettek, többen pedig nem csináltak magukból bohócot, más pályára léptek. Egy-két évre rá viszont a cirkusz fellépési alkalmat adott olyan jelentkezőknek, akik artista- vagy bohóctehetséget éreztek magukban. Ez igazi bohóctréfa volt: a jól végzettek nagyrészét nem veszik fel, de újabbakat toboroznak, ugyanakkor arról, aki a porondon megjelenik, kiderül, hogy nem igazi bohóc. Ilyesmik történnek a manézsban. Kész cirkusz! Vagy csak félkész?

Mert nem könnyű a mai porondon sikeres bohócnak lenni. Kiből szakad ki a nevetés egy bukfenc láttán, amikor annyi bukfenccel találkozhatunk évtizedek óta, jórészüket magunk vetjük csoportosan vagy egyénileg. Egy-két hasraesés sem különleges produkció, hiszen már oly sok minden előtt estünk hasra. Vagy az ellenkező felünkre.

És azok a látványos artistaszámok! Kiszalad a Vállalat a porondra és közli, hogy Kiváló címet kapott. Egy girl naptárt hordoz körbe, ez jelzi, hogy három hónap telt el, ekkor kiszalad egy revizor és bejelenti, hogy a vállalat fizetésképtelen lett. Felsorakoznak az okok: a vezetői hozzánemértés, az ebből fakadó rossz légkör, a túlzott adminisztráció és persze a növekvő költségek. Újabb szám következik: saját kérésére felmentik az igazgatót. De bejön a bohóc és felolvassa a Központi Népi Ellenőrző Bizottság közleményét a vállalatnál folytatott vizsgálatról, amely a többi között hátrányos külföldi szerződéskötéseket állapított meg. A közlemény 1984 márciusában kelt, a „saját kérésre történt felmentés" című produkciót alig két hónapra rá, májusban mutatták be. Ekkorra a népi ellenőri közleményt már levették a műsorról, csak a jóemlékezetű publikum ámult-bámult: milyen dupla szaltóval lett ebből saját kérés?

És hogy hol történt mindez? Hát persze, hogy a cirkuszban. Hiszen ez az írás tárgya – és előfordulhatna-e egyáltalán ilyesmi másutt is, mint egy Cirkuszvállalatnál? És csoda-e mindezek után, hogy ha kiáll a porondra egy egyszerű bohóc, fenékre esik, a társa kobakját csapkodja, szóval azt csinálja, amit az elődei, akkor a kritikus fanyalog és az igényesebb néző is legyint: „mi ez ahhoz képest..."

Földi Iván

Mi a tanulság, Weisz úr?

Gondban vagyok, Weisz úr, mert ha pontosan megjelölöm az ön szolgálati helyét, könnyen érhet a vád, hogy reklámot csapok egy maszek vállalkozásnak. És ez nem etikus. Csak abban az esetben, ha fizetnek érte a kiadónknak. (Ebből a világért se tessék azt az elhamarkodott következtetést levonni, Weisz úr, hogy erkölcsös az, amit megfizetnek.) Ha pedig nem írok helyszínt, még azt hihetik, ön nem is létezik, csak ki van találva. Pedig ön eleven – nagyon is eleven! – valóság, amikor összetalálkoztunk vígan vihancolt kölyökkutya komáival, annak ellenére, hogy a bal mellső lába gipszben volt. Tény, hogy önöknél, a Vámosi Betyárcsárdában, sok minden ki van találva, amitől valóban vendégnek érezheti magát a vendég, a sütőlapáton kínált kenyértől a faszenes vasalóval grillezett csirkéig. És minden kitalációban van ötlet, találmány, szellem, báj. Csak abban mennyi báj bujkál, hogy önt, az ördögfekete, öklömnyi parasztpulit Weisz úrnak szólítják...

Bár önt ott kimondhatatlanul kedvelik, balesetét kissé furán magyarázták: Weisz úr azt hitte, hogy ő már nagy kutya, s pásztorvérétől űzetve terelgetni kezdte a csárda kecskéit, szamarát, még a lovak körül is hegyeskedett, míg az egyik a lábára nem lépett.

Az az érzésem, Weisz úr, méltánytalanság érte önt (ne búsuljon, megesik ez mindenkivel), félreértették szándékait, cselekedeteit. Én tudom, másról volt itt szó. Mert mióta fénylő puliszemeit napra nyitotta, mit lát maga körül? Örökös nyüzsgést, sürgést, szorgoskodást. Hogy mindennek, mindenkinek célja, feladata, rendeltetése van, hogy mindenki tudja és teszi a dolgát, végzi a szolgálatát. Lusta gazdának rest a kutyája – mondta nagy igazságok tudója: anyám –, s ez fordítva is áll, törekvő embernek a kutyája is fürge. Ön is érezte, Weisz úr, hogy nehéz tétlennek maradni ott, ahol mindenki tevékeny. Tudta, hogy használnia, cselekednie kell, s tette amit öröklött ösztöne diktált, próbált rendet tartani a csellengő csikók, kószáló kecskék között. Nem tehet arról, hogy egy akkora behemót – pláne puli-perspektívából nézve hatalmas! – állat, mint a ló, nem tudta felérni ésszel, hogy ön csak a kötelességét teljesítette.

Ön a hivatásának az áldozata Weisz úr, engedje meg, hogy gyengéden megszorítsam a begipszelt mancsát!

És hátra van még a tanulság, Weisz úr, amit feltétlenül le kell szögeznünk, nehogy ezt is félremagyarázzák.

Mert nem az a tanulság, hogy félrehúzódva, a pad alatt kushadva ki kell várnunk, míg tényleg nagy kutyák leszünk, s akkor majd kinyithatjuk a szánkat.

Hanem az a tanulság, hogy olyan körülményeket kell teremteni, amelyben tétlenkedni lehetetlen.

És az a legfőbb tanulság, hogy tenni kell tisztünket, még akkor is, ha egy ló néha oldalba rúg, vagy a lábunkra hág.

Ebcsont beforr, Weisz úr!

Radványi Barna

NYUGDIJBAN

– Látod, a Kovács milyen jól tartja magát, mert egész nap Unicum után futkos!

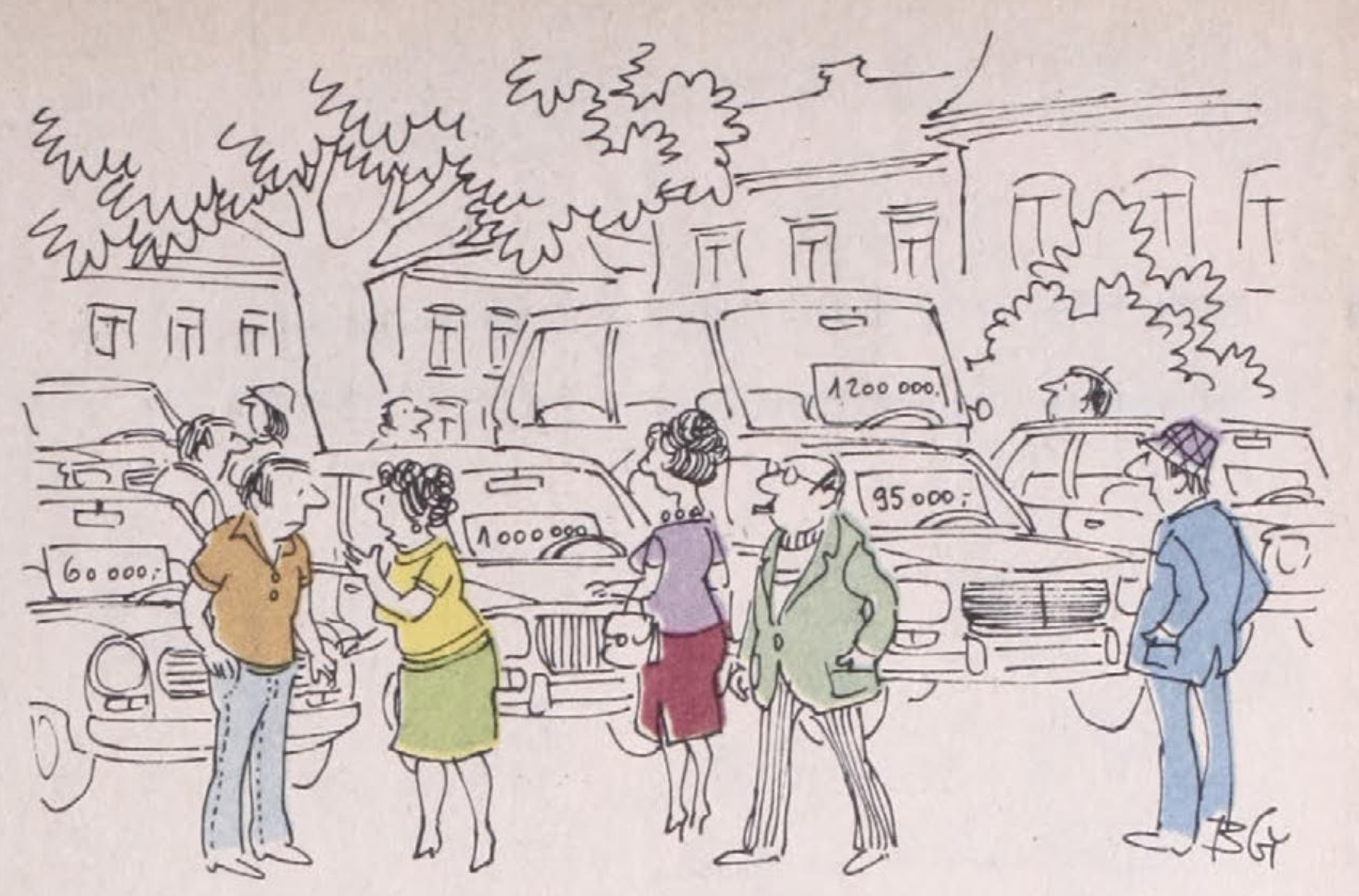
BRENNER GYÖRGY:

Más most...

– Látom, maguk sem hitték el, hogy nem lesz a választáskor szesztilalom.

PIACON

– Tegyünk úgy, mintha nem is a miénk volna a Trabant!

– Ha kiadnák szerződésbe a fiókjaikat, végre emelkednének a kamatlábak!

– Uramisten, hány rossz mozit lehetne helyrehozni öt rossz magyar film árából!

HALLGATNI ARANY, PARKOLNI HÚSZ FORINT

Nemrégiben került a kezembe özv. Jönabrék Frigyesné Parkolni jó című tanulmánya. A szerző, aki már régóta foglalkozik behatóan a parkolástan tudományával, több tízezer hazai autós megkérdezése után adta közre tapasztalatait.

A tanulmány bevezetőjében özv. Jönabrék Frigyesné szerény egyszerűséggel önmagáról beszél. Elmondja, a többi között, hogy régi parkoló családból származik, felmenői közül többen véreztek el a parkolóórák bevezetéséért és rendszeres ellenőrzéséért vívott hősies, néha már-már reménytelennek tetsző harcban. Özv. Jönabrék Frigyesné, akiről halála után majdan parkolóórát neveznek el, már kora gyermekkorában felismerte a parkolás jelentőségét; ahogyan azt tanulmánya bevezetőjében ő maga is megfogalmazta, fiatalabb éveiben többet állt, mint haladott.

Sajnos, a téma — Parkolni jó — nem tette lehetővé, hogy özv. Jönabrék Frigyesné még részletesebben írjon saját életéről, így csupán annyit tudunk róla, hogy nem csupán két gyermek édesanyja, de három külföldi egyetem parkolástani intézetének állandó és meghívott előadója. (Állítólag újabban a Szahara, valamint az Északi-sark parkolási lehetőségei felé fordult tudományos figyelme.)

Rátérve a tanulmány érdemi részére, özv. Jönabrék Frigyesné, egy lábjegyzetben kereken rámutat: a magyar autósok régi vágya teljesedett ki abban, hogy egyes helyeken ötszörösére emelték a parkolási díjakat. Már korábban is többen szóvátették, hogy míg egy liter benzin ára 20 forint, egy óra parkolási díj már ősidők óta csupán négy forintba kerül. Az illetékesek tüzetesen tanulmányozták a problémát — írja özv. Jönabrék Frigyesné —, és a magyar autós társadalom érdekeit messzemenően figyelembe véve sikerült végre majdnem mindenki számára megfelelő megoldást találniuk.

Sok gépkocsitulajdonos jelezte, olvashatjuk a Parkolni jó című tanulmányban, hogy bár ők a maguk részéről mindent megtesznek, mégsem teljesülhet soha az az álmuk, hogy állandóan és szünet nélkül autózzanak. Néha bizony még az autósok is gyalogolnak és ennek kapcsán több jelzés is érkezett özv. Jönabrék Frigyesnéhez: jó lenne, ha az illetékesek a parkolási díj mintájára bevezetnék az álldogálási díjat, amelyet azok az autósok kötelesek fizetni, akik járművükből kiszállva álldogálnak, vagy éppen mennek valahova. (Egyesek még odáig is elmentek, hogy nem csupán be kellene vezetni az álldogálási díjat, de egyúttal azonnal ötszörösére is emelni!)

Özv. Jönabrék Frigyesné, akit méltán nevezhetünk a téma avatott szakértőjének, túlzónak tartja ezeket a meglátásokat, ugyanakkor rámutat: ideje lenne már a parkolási körülményeket színesíteni. Zenés, vidám műsorokat rendezhetnének a nagyobb parkolókban, vagy fontos tanácskozásokat. (A Kossuth Lajos téren, a Duna partján van is egy erre alkalmas épület — írja özv. Jönabrék Frigyesné). Bizonyára nagy sikere lehetne a különböző televíziós vetélkedőknek, mint például az Unokáink is parkolni fognak, vagy a Ki tud többet a parkolóóráról?

Hallgatni arany, parkolni húsz forint — jegyzi meg a függelék egy helyén özv. Jonabrék Frigyesné, majd hozzáteszi: sajnos, meg kell vallani, hogy vannak még hiányosságok is. A Keleti pályaudvar környékén és a Rákóczi úton egyre gyakrabban találkozni alkalmi árusokkal — magyarul: gagyizókkal —, akik parkolóórákat kínálnak megvételre a vigyázatlan állampolgároknak. A Rákóczi téren továbbra is változatlan hevességgel folyik a pásztorórák adásvétele; az illetékesek egyelőre még nem foglaltak állást, vajon emeljék-e itt is ötszörösére az óradíjat, mint a város más övezeteiben.

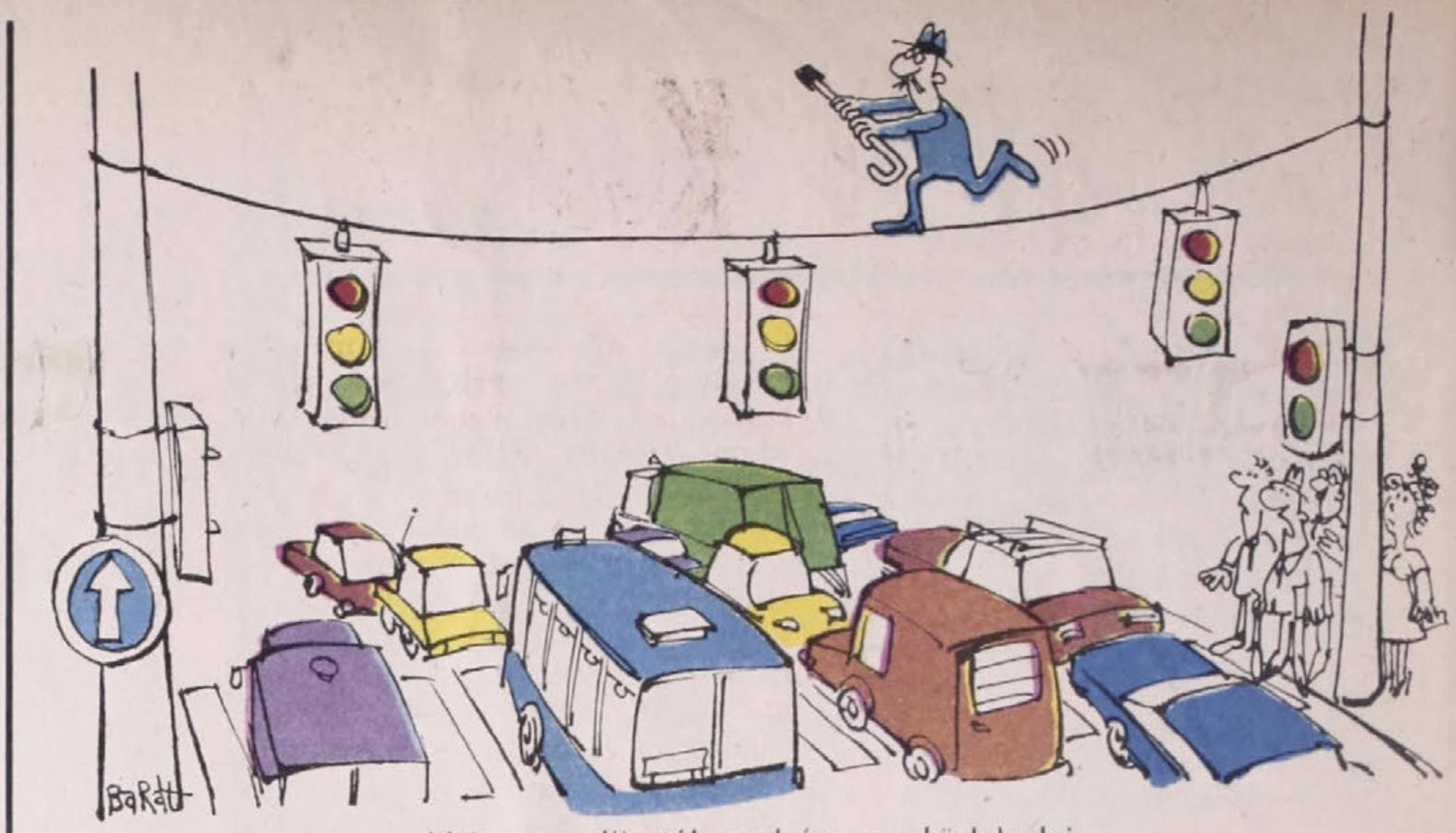
Egy érdekes, eleddig ismeretlen jelenségre is fényt derít özv. Jönabrék Frigyesné hézagpótló, korszakos tanulmánya; nevezetesen arra, hogy a megkérdezettek közül igen sokan válaszolták: ők nagyon szívesen parkolnának, csak lenne hol és lenne mivel — a Merkur ugyanis csak 1990-re igazolta vissza gépkocsijukat.

Föld S. Péter

NAGY EMBER GYEREKKORA

– Bemutatom az életrajzírómat!

– Mióta nyugdíjazták, csak így mer közlekedni.

Fiatal házaspár nászútra utazik vonaton. A szerelvény beér egy alagútba s csak megy, megy a sötétben. A hosszú alagútból kiérve az ifjú férj így szól asszonykájához:

— Bocsáss meg, drágám, hogy nem használtam ki az alkalmat az alagútban.

— Szóval nem te voltál?!

SZILÁNKOK

OK

— Csak azért maradtam együtt a feleségemmel ötven évig, mert a rokonok azt mondták, aranylakodalmunkon remek kaja lesz.

KEDVES PÁR

— Mi a férjemmel ketten élünk egy fizetésből. Azt is az apámtól vesszük el.

HIRDETÉS

SZOCIÁLIS OTTHONBELI LAKRÉSZEMET ELCSERÉLNÉM ÖSSZKOMFORTOS BUDAI LAKÁSRA!

SZOMSZÉD

— Kibírhatatlan szomszédom van. Mindig visszaüt.

FANTASZTIKUS

— Ezennel visszaadom a tanácsi lakáskiutalást. Anynyira megszoktam, hogy éjszakánként a Városligetben alszom.

HALLGATAG EMBER

— Minek tanuljak nyelveket? Sohasem vagyok beszédes kedvemben.

NÁSZÉJSZAKA

— Lajos, amíg jobban meg nem ismerjük egymást, csak a hálóingemmel aludhatsz.

SZEMTELENSÉG

— Egy betörő nemcsak hogy kirabolta a lakásomat, de a házőrző kutyámat is beidomította, hogy ha jövök, harapjon meg.

BOLDOGSÁG

— Ön nős ember?
— Nem. Van egy barátnőm. Hetente kétszer nem jön el. Ilyenkor határtalanul boldog vagyok.

ÖSZTÖNÖS ZSENI

— Nem tudok gépelni. Találomra leütöttem az írógépen néhány betűt. Remekmű lett belőle.

ELFOGLALT EMBER

— Nyolcvanéves vagyok, de még nem volt időm félni az öregségtől.

FONTOS EMBER

— A nyári szabadságom alatt csak én tudom helyettesíteni magam.

KEZDŐ HÁZIASSZONY

— Hentes úr, adjon nekem valami szép, levesnek való húst, de főzze is meg nekem!

IDEGESKEDÉS

— Én kellemes, nyugodt, harmonikus körülmények között szeretek idegeskedni.

ÖNÁLLÓSÁG

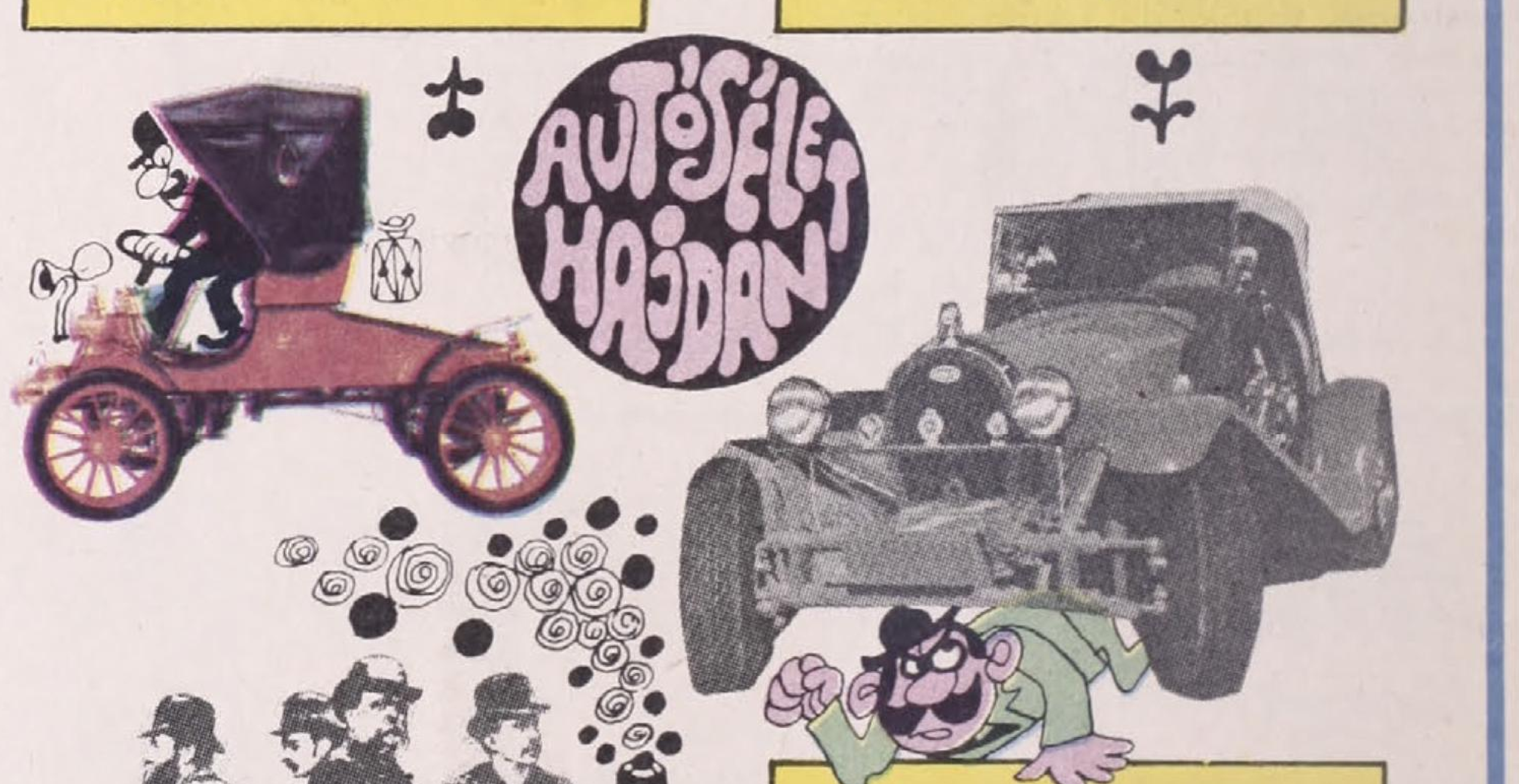
— A főnököm szabad kezet adott, hogy azt csináljam, amit ő mond.

Galambos Szilveszter

FÜLÖP GYÖRGY: Emlékszik még?

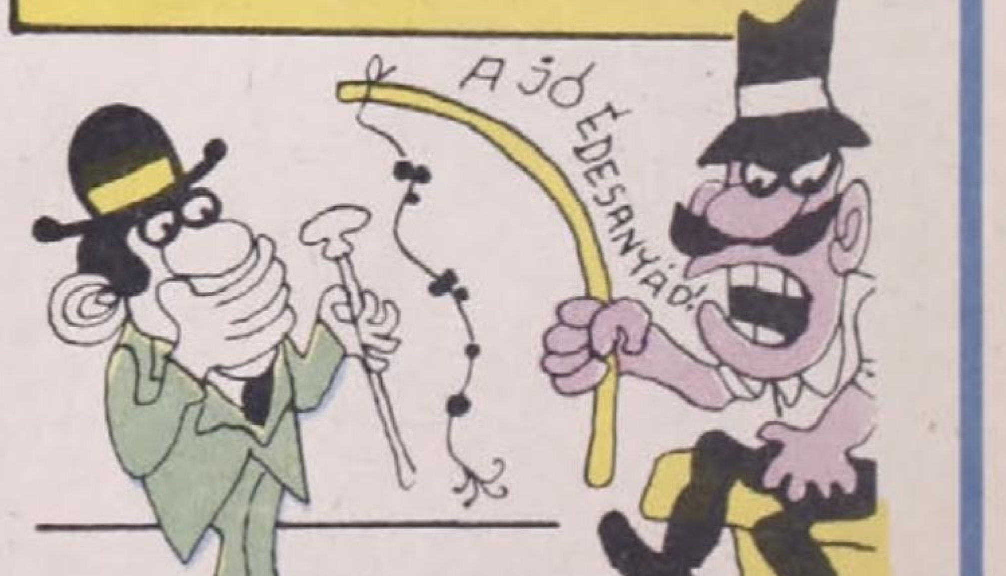
Nézd meg ezt a bús herkentyűt
trabantos, te irigy csocsi,
s gondolj rá, hogy hozzá képest
a járgányod álomkocsi.

A gazdagok kocsijára
ráraktak egy mázsás nikkelt,
de cipőt se tudott venni,
akire a sorsa pikkelt.

Ritkaság a magánkocsi,
mely a pesti utcát rója . . .
Kivasalni a gyalogost
csak az urak passziója.

Bizony régen elfeledtük,
mivelhogy már annyi éve . . .
Az a kevés büdösebb volt
mint ez a sok együttvéve.

Megbámultuk még a kocsist,
mint a káromkodás atyját,
nem rendeztünk az utakon
mindennapos anyáknapját.

EGY ÜVEG KONYAK

— Ahogy múlik az idő, egyre több szoborral vagyok pertu viszonyban — meséli K., az egykori kémelhárító —, most például kint az Egyesült Államokban állítottak emlékművet Istvándy Béla tábornoknak, a Magyar Harcosok Vérszövetsége parancsnokának, „a rettenthetetlen katonának és makulátlan jellemű férfiúnak" — felirattal. Sajnos, előzőleg nem hallottam a szobor tervéről, pedig tudtam volna egy ötletet adni a művésznek: faragjon Istvándy kezébe egy cédulát — így sokkal hitelesebb lett volna az alkotás.

Istvándy horthysta vezérkari százados volt, nem követett el ugyan főbenjáró háborús bűnöket, de annyi vaj azért összegyűlt a fején, hogy a Népbíróság elítélte tíz évre. Már le is nyomott néhány mázsát, mikor 1948-ban hazatért Franciaországból a bátyja, doktor Iskum Dániel, a világhírű közgazdász. Édestestvérek voltak, de Iskum annak idején nem magyarosított. Iskumot hamarosan államtitkárrá nevezték ki, ebben a minőségében érdeklődött, hogy tapad-e vér az öccse kezéhez, mikor megbizonyosodott, hogy erről nincs szó, kérte, hogy bocsássák szabadon.

Megmondom őszintén: én sajnáltam volna ilyen egyszerűen kiengedni a kezem közül Istvándyt, már a börtönben is dolgozott velünk mint spicli és lebuktató provokátor. Bejelentette, hogy ki és hol rejtegeti a bindzsit, a barkácsolt rádiót, beköpött egy kitörési kísérletet, gondoltam ezt az embert a civil életben is használni lehetne, nincs mit szégyellnem az ügyön: a világ minden elhárítója így járt volna el. Úgy engedtük ki végül Istvándyt, hogy aláírt egy papírt: minden tudomására jutó adatot jelenteni fog és egyébként is a rendelkezésünkre áll. A továbbiakban csak gratulálhattam magamnak ehhez az ötlethez: kijelölt emberek sokaságának férkőzött a bizalmába, mindig pontos és megbízható adatokat szállított.

Eltelt egy év, 1949 júliusában a Főnök úgy döntött, hogy le kell buktatni doktor Iskum Dánielt. Nem először bíztak meg hasonló feladatokkal, de ez az összes eddiginél nehezebbnek látszott. Iskumnak nem voltak támadható gyenge pontjai: nem nőzött, nem ivott, vigyázott a szájára, viszont az ő esetében mindenképpen kellett valami bizonyítékot kreálni, mert Iskumot külföldön is jól ismerték, sőt valaha elnökségi tag volt az egyik nyugati testvérpártunkban.

Hosszú hetekig töprengtem, végül úgy döntöttem, hogy ebben az ügyben Istvándyt kell bedobnunk. Behívattam, őszintén feltártam előtte a helyzetet, megígértem neki, ha sikerrel jár, bármilyen kérését teljesítem. Hosszú agitációra számítottam, de meglepetésemre az egykori vezérkari százados az első szóra elvállalta a feladatot. Később sokszor eltöprengtem az indítékain, úgy hiszem, vagy irigy lehetett a bátyjára, mert többre vitte, mint ő, vagy gyűlölhette, mert kommunista volt.

Istvándy először a munkahelyén kereste a bátyját, de Iskum már rég nem dolgozott a minisztériumban, egy sajtótitkárságra helyezték át, ahol semmiféle munkát nem bíztak rá, ezért unalmában reggeltől estig fürdött, rosszkedvében, vagy gyanakvásból személyes látogatókat nem fogadott, még a telefont sem vette fel.

Július 21-én Istvándy felment a bátyja lakására, Dániel napot köszönteni, egy üveg konyakot vitt magával és egy zsebbe rejtett kisméretű magnetofont. Gratulált, aztán kedélyeskedve erőszakoskodni kezdett, kérte Iskumot, hogy ne tartsa meg magának az egész konyakot, hanem nyissa fel. Amikor ezt elérte, újra és újra töltött, hogy koccintsanak. Iskum, mint már említettem, nem bírta az italt, hamarosan berúgott és Istvándy addig provokálta, amíg mondott valamit az életét és munkáját lehetetlenné tevő körülményekről és emberekről — ebből ügyes vágásokkal és hozzátoldásokkal már mindenki számára meggyőző bizonyítékokat lehetett kialakítani.

Iskumot letartóztatták, bent a börtönben megőrült, és Rákosit éltetve lépett az akasztófa alá. Istvándy hamarosan benyújtotta a számlát, mintha most is magam előtt látnám, egy cédulát tartott a kezében és arról olvasta fel a kéréseit: egy főbérleti lakást akart, egy kéthetes üdülést a Balatonon, egy öltöny ruhát és 24 forint készpénzt.

— Ez milyen 24 forint? — kérdeztem tőle.

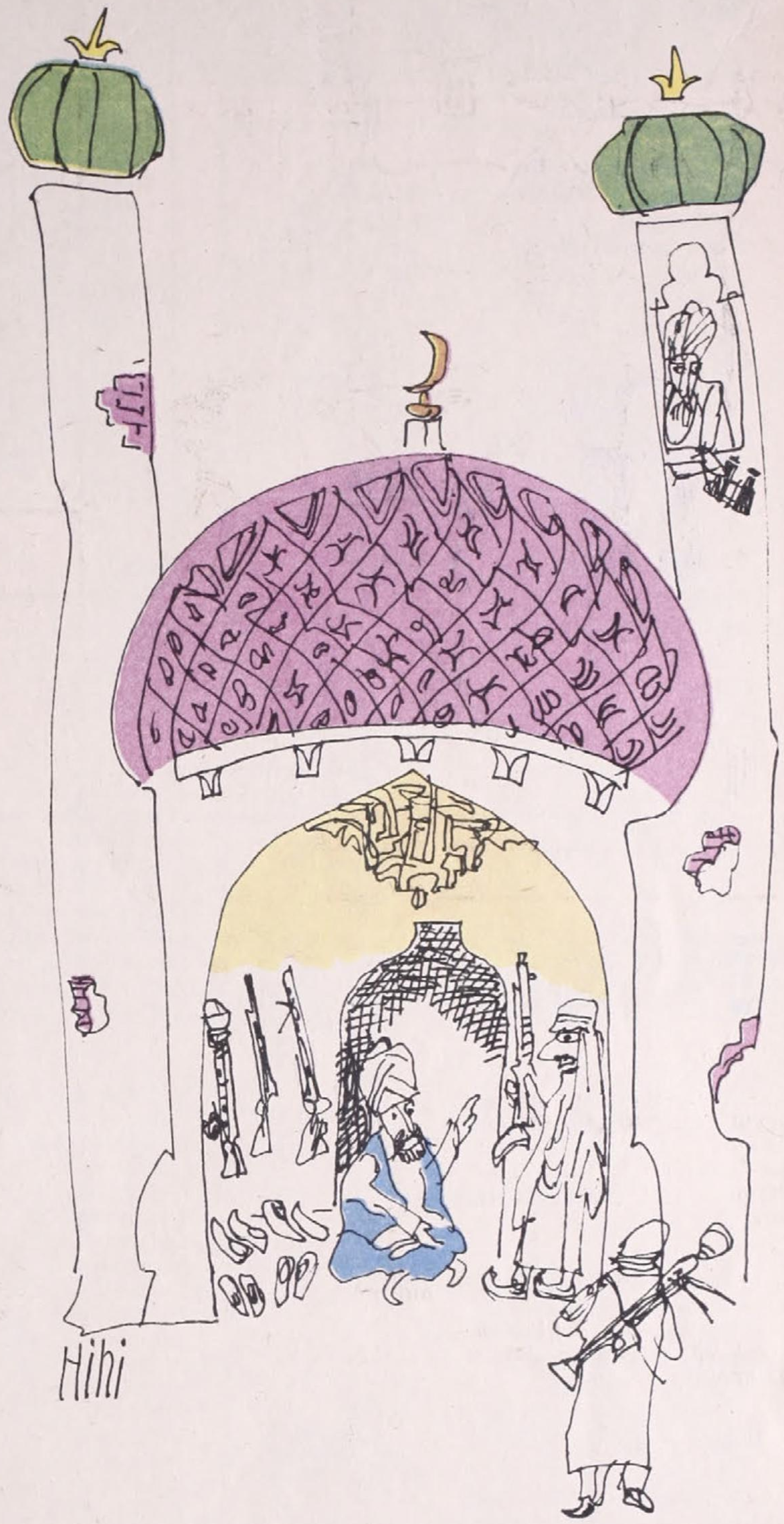
— Annak az üveg konyaknak az ára, amit a bátyámnak vittem fel a névnapjára. Beláthatja, őrnagy úr, hogy ezt a költséget nem nekem kell fedeznem.

A mi szakmánkban nagy luxusnak számít, ha valakinek kényes a gyomra, de én akkor úgy megundorodtam Istvándytól, hogy a következő vállalkozásánál lebuktattam egy másik provokátorral. Nyakába varrtam, hogy félre akart vezetni minket és visszavágtuk a sittre. Innen ment ki aztán 56-ban Amerikába — mártírnak.

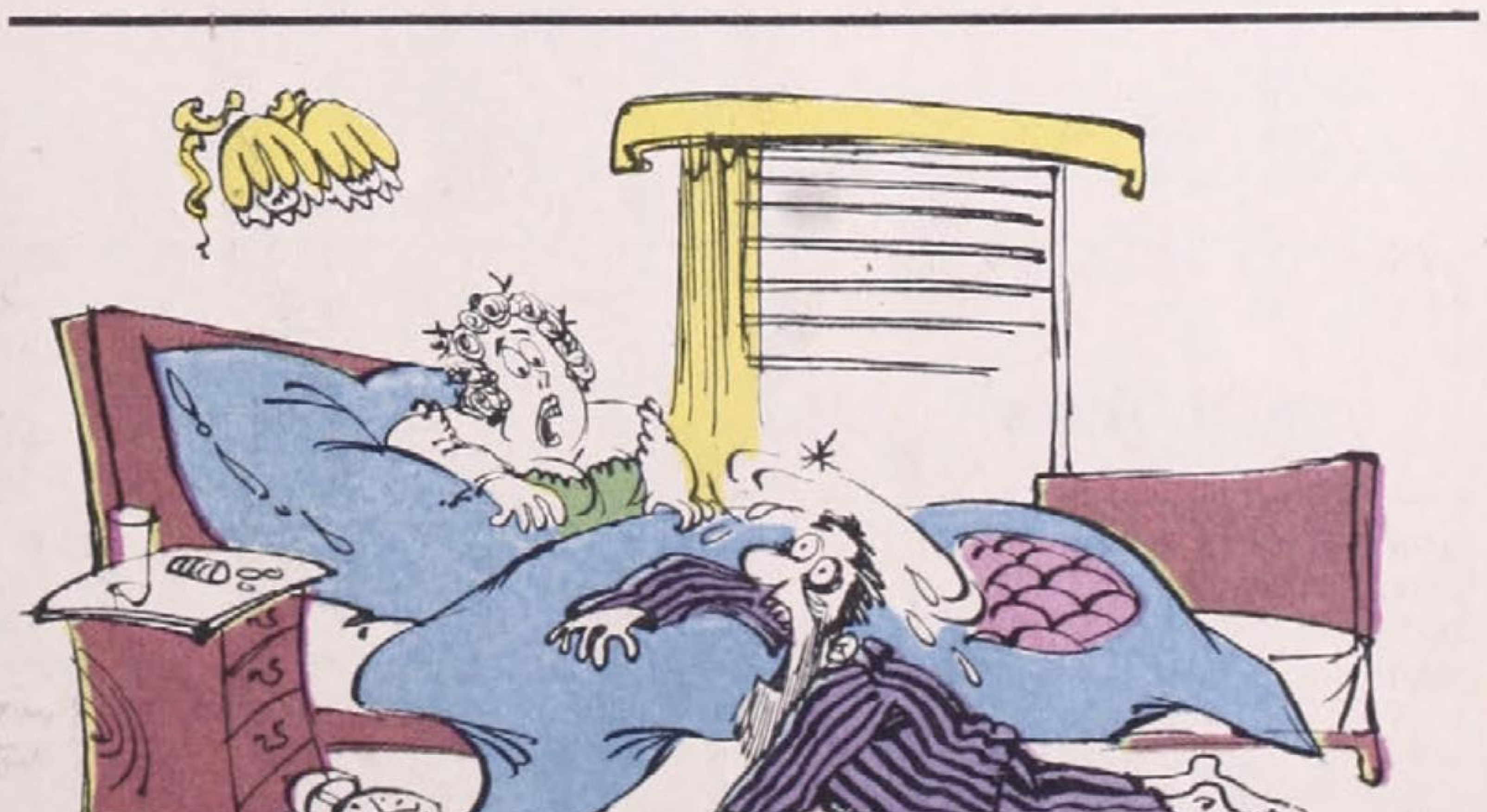
Szóval, csak egyet sajnálok — mondta H. —, hogy ezt a számla ügyet nem tudtam elmesélni a szobrásznak, mindenképpen oda kellett volna faragnia Istvándy kezébe.

Moldova György

LIBANONI MECSET

– Erre a kis időre a fegyvert is le kell tenni, testvérem!

– Remes almom volt! Megvalasztott az üzemi kollektiva igazgatonak.

Szabadtéri Csárdáskirálynő Törőcsik Marival

TÁNCOLJ, TÖRŐ!

SIMOR ANDRÁS:

HÁROM VERS

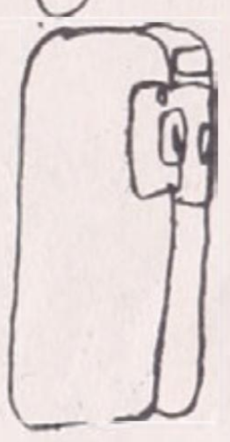
KÉRDÉS

Peti, aki még
nincs három éves,
azt kérdezi,
mikor sétálni hívom:
„Miért
megyünk,
és hová,
és min?"
Ha kérdésére
válaszolni tudnék,
korszakomat is
jobban érteném.

A METRÓ PÉNZGYŰJTŐ KÉSZÜLÉKÉNEK ELMÉLKEDÉSEIBŐL

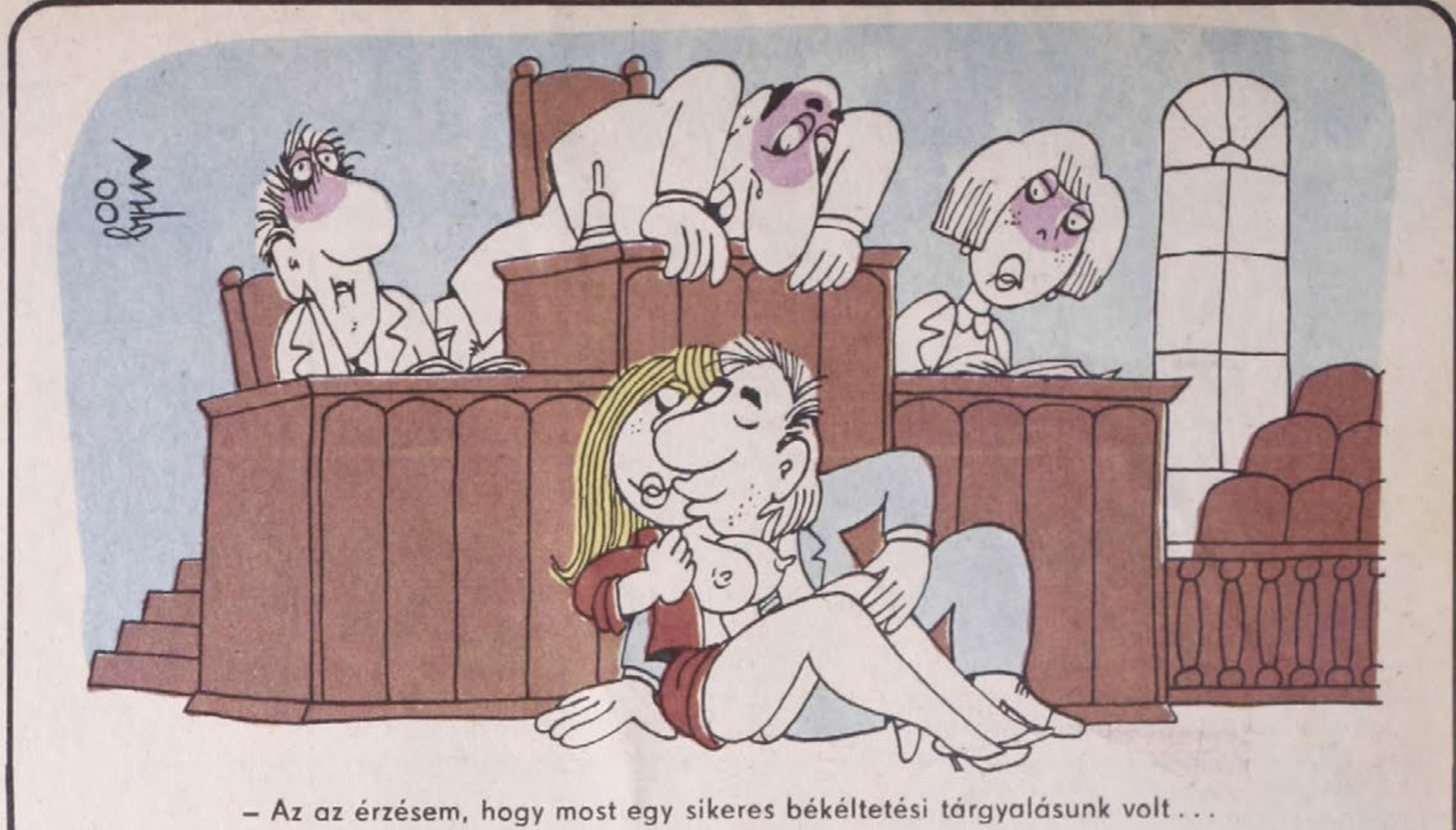

Milyen
engedelmesek ezek!
Eddig
egy forintot
dobtak belém,
mától fogva
két forintot dobnak.
Mi
lenne,
ha holnap
tíz forintot
kérnék
tőlük?
Azt is
ugyanilyen
engedelmesen
belém dobnák?

A KÖLTŐMADÁR

A költőmadár
mihelyt kikel a tojásból különbözik
a nem költőktől.
Elbújik előlük valami zúgba
mindenféle papírral.
A kifejlett példány
nyugtalanul párzik, és elzavarja
maga mellől a nőstényt,
fiókákat fészkében nemigen tűr,
csak papírok közt turkál.
Kimúlása előtt így rikácsol:
„Nemmegyekel,
nemmegyekel,
írrnomkell,
írrnom!"

– Az az érzésem, hogy most egy sikeres békéltetési tárgyalásunk volt...

BAKI BAKI-HÁTÁN

Valaki — olvasom — „kiváló okfejtéssel mutatta be, hogy milyen fontos eredményei, de ugyanakkor milyen nyilvánvaló korlátai is vannak a lukácsi *kellemességelméletnek*".

Lukács György kategóriái közt tallózva, a kellemességet sehol sem találjuk. Annál inkább a *különösséget*. Melyet kellemességelméletnek kinyomtatni enyhén szólva — hm — *különös*. Ezt olvasnunk pedig — s épp Lukács centenáriumán — egyáltalán nem *kellemes*.

*

Több esztendős szünet után ismét olvashattunk — az argentin tábornokok pere kapcsán — a „Malvin-szigetek"-ről; mi több, az egyik cikk „a tábornokok *malvini kudarcát*" említette.

Mielőtt bárki elfogult antimilitarizmussal vádolhatná a tábornokok szűkkeblű kikosarazójaként föllépő Malvinkát, másodjára is leszögezem e hasábokon (remélve, hogy hírlapíró kollégáim végre értenek a szóból): a Falkland-szigetek eredeti — francia — neve *Iles Malouines* volt, azaz magyarul: *Malói-szigetek*, annak a kikötőnek — Saint-Malónak — a nevéről, ahonnét a sziget fölfedezői útnak indultak volt. A Malouines-ból lett a spanyol Malvinas, mely név természetesen épp úgy Saint-Malo kikötővárosa (és épp oly kevéssé valamilyen Malvinra) vonatkozik, mint francia eredetije. Tehát: vagy Falkland-szigetekről essék a jövőben szó, vagy Malói-szigetekről. Malvint a legjobb hűtlenül elfelednünk.

*

Napihírben olvasom, hogy „egyenként hatezer dollárért árusította egy *törvénytelen* szervezet Costa Ricában a gyermekeket, akiket aztán a vevőknek külföldre csempésztek".

Arról nem szólt a tájékoztatás, hogy mennyi ugyanott a külföldre csempészendő gyermekek *törvényes* ára...

*

A „*Côte Azur*"-ről olvasok egy cikkben, majd ugyanott arról, hogy hol milyen vízszennyeződést észlelt a tengerben „*a tenger menti Alpok* környezetvédő bizottsága".

Nos, e bizottság nem a hegyeké, hanem Alpes-Maritimes *megyéé*, ezért is ellenőrzi a tengervíz tisztaságát. Az Alpoké helyett.

Az Azúrparton, vagyis *Côte d'Azur*-ön.

*

Egy mai versből:

Károly sorsán mértem meg ritka
kiváltságomat,
hogy amit fölismertem, az visszáját is
mutat.

Ja.

*

Tévéreklám:

„*Előbb-utóbb mindenkiből kibújik a nő.*"

E helyről üzenem: belőlem aztán nem! Ne is reménykedjen senki.

Timár György

– Látja milyen randa dolog, ha a férfiak is így viselkednek?

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI......

— Szomszéd úr, nagy bánatom van: megszökött a kutyám!
— Már megbocsásson, de amikor otthagyta a felesége, akkor nem csodálkozott, ugye? Akkor most miért annyira izgatott?
— De hát a feleségemnek nem volt három érme, amelyet nemzetközi kiállításon nyert!

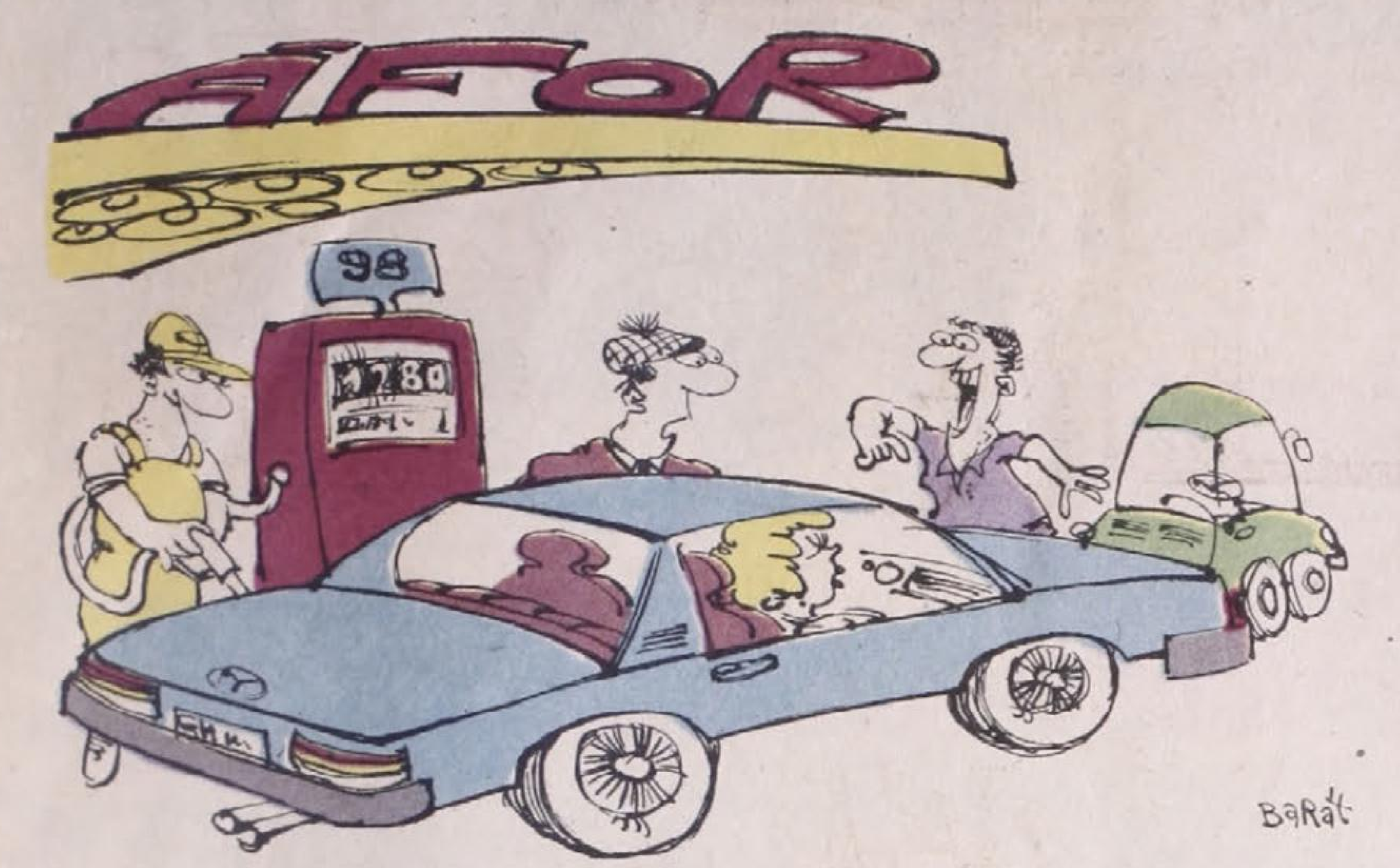
Ribli nagymester
külföldre szerződött

SOKRA MENT,
MERT SAKKRA MENT...

Fagylaltmérgezés a III. kerületben

JÖJJÖN KI ÓBUDÁRA, EGY JÓ SZALMONELLÁRA!

STÁTUSSZIMBÓLUM

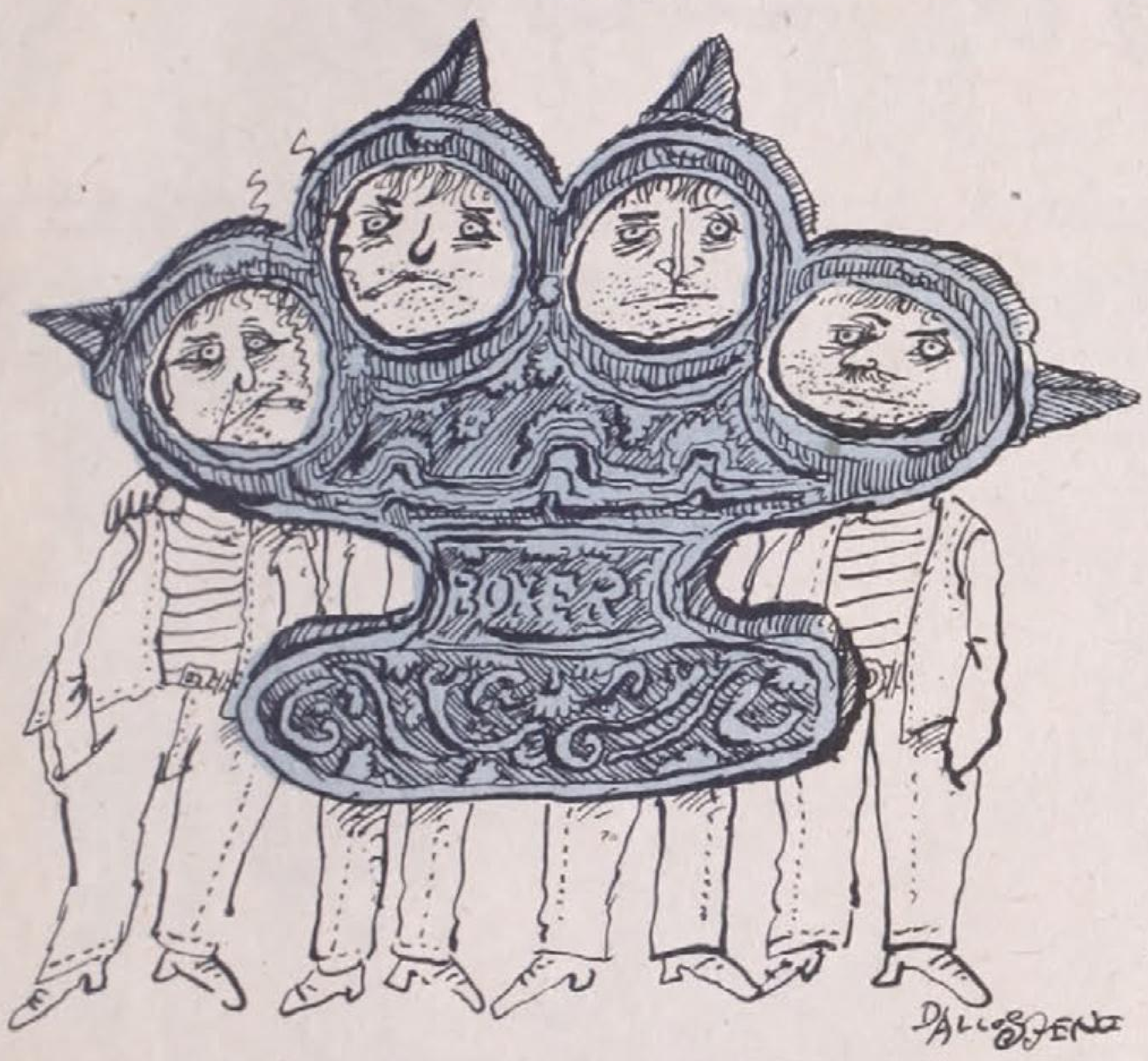
– Szép a kocsitok, látszik, hogy nem közlekedésre használjátok.

BŰNBOCSÁNAT UTÁNI EDZÉS

– Futás, karlendítéssel, egy–kettő–iksz, egy–iksz–kettő...

GALERI

– Így talán nagyobb lesz az érdeklődés...

KIKÜLDÖTT MUNKATÁRSUNK JELENTI

A PESTI SVEJK SÖRÖZŐBŐL

Hivatalos helyemről erősítem meg a hírt: Ferenc József képét valóban leszarták a legyek... Legalábbis a Pesten megnyílt Svejk söröző falát díszítő képen kétségtelenül azonosítható az a bizonyos, sok galibát okozó, történelmi légypiszok.

A hangulatos söröző igazi prágai miliőt idéz. Cseh ételek, pilzeni sör, még a berendezés minden darabját is északi szomszédaink szállították. Egyedül az a bizonyos légypiszok hazai származású, bizonyítva, hogy alapvető cikkekben azért már nem szorolunk behozatalra.

*

Egyébként minden olyan, mint az egykori, legendás, prágai „Kehelyhez" címzett sörözőben. Az eltérés mindössze annyi, hogy Palivec kocsmáros helyett egy csinos kislány kezeli a sörcsapot, Breitschneider detektív helyén pedig a közeli rendőrkapitányság egyik körzeti megbízottja kortyolgatja a sert.

*

A sör kitűnő. A vendéglő portálján német nyelvű felirat jelzi az eredetét: Pilsner Urquell. Német felirat, egy Magyarországon működő cseh étterem cégérén. Ennyi kárpótlás azért kijutott az öreg Habsburgnak, akinek képét oly illetlenül tisztelték meg a legyek. Pilzennek a monarchia idején két világhíres terméke volt: az ágyú és a sör. Szerencsére ez utóbbit nem söpörte el a nagy, történelmi termékszerkezet-váltás. No, erre igyunk!

*

A régi, kétes hírű Lyra étterem helyén nyílt meg az új, ízléses cseh söröző, jelezve, hogy a líránál nekünk már fontosabb lett a cseh korona.

Európában mi nyitottunk először — természetesen a prágain kívül — Svejk sörözőt, de úgy hírlik, a közeljövőben több nyugati városban is megnyílnak majd sisteregve a pilzeni hordók. Mert ezek a nyugatiak állandóan bennünket majmolnak.

Nem tudom, hogyan kompenzáljuk majd mindezt a cseheknek, de célszerű lenne, ha ők is csinálnának Prágában mondjuk egy Háry borozót. Ezzel katonai kontingenseinket arányosan kicserélnénk, s szerencsére mindez a családon, vagyis a Varsói Szerződésen belül maradna.

*

Sörözés vagy a vastagzaftú knédli előtt persze felhajthatsz egy pohárka Beherovkát is. A találékony karlsbadi patikus — Jan Becher — világhíres találmánya valóban gyógyszer. Ha elkezdesz belőle poharazgatni, aligha hagyod abba, csak győzzed fejbentartani, hogy hány dózist rendeltél ebből az orvosságból... Ha meg elfelejted, csak bekapsz egy magyar Cavintont.

*

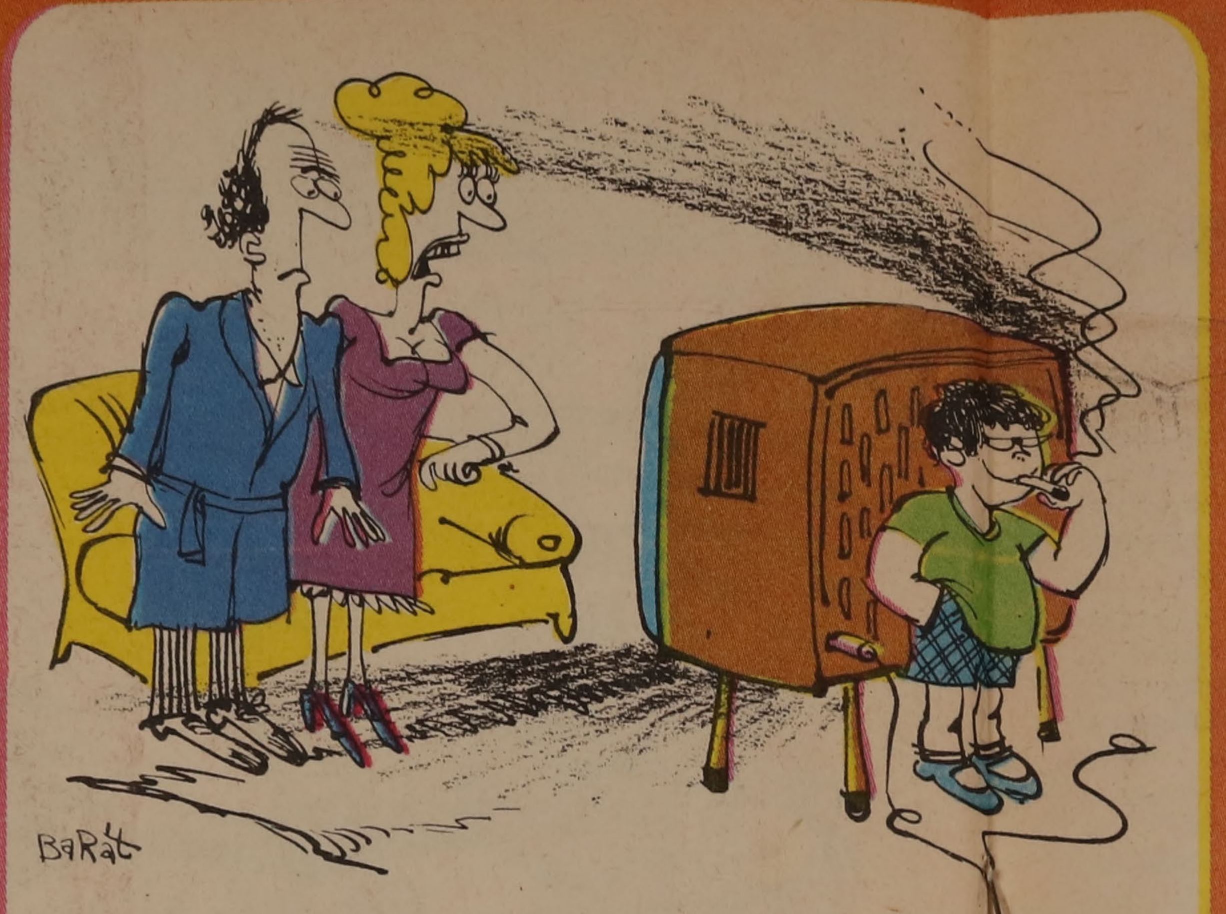
Feledhetetlen kollégánk, Jaroslav Hasek világirodalmi kaliberű hőse, Svejk a derék katona egykor így adott randevút Vodicka árkásznak: „Találkozunk a háború után hat órakor, a Kehelyben!" A prágai Kehely órája azóta mindig hat óra előtt öt percet mutat. Azt a háborút már elfelejtettük, azóta csináltunk még egyet, sokan már azt is el akarják felejteni.

Ha estefelé, valahol az Erzsébetvárosban találkoznak egy kissé pufók, kerek képű, reumás lábú, csukaszürke uniformisba bújtatott K. u. K. bakával, kérem kísérjék őt el a róla elnevezett pesti sörözőbe, ültessék asztalukhoz, fizessenek neki egy korsó keményhabú pilzenit, és újra — ki tudja hányadszor — hallgassák végig történeteit...

Trunkó Barnabás

– Vajon melyik generációtól tanulták ezt a mai fiatalok?

– Már megint iskolatévé mellé ment ez a csibész kölyök!

PEDAGÓGUSOK

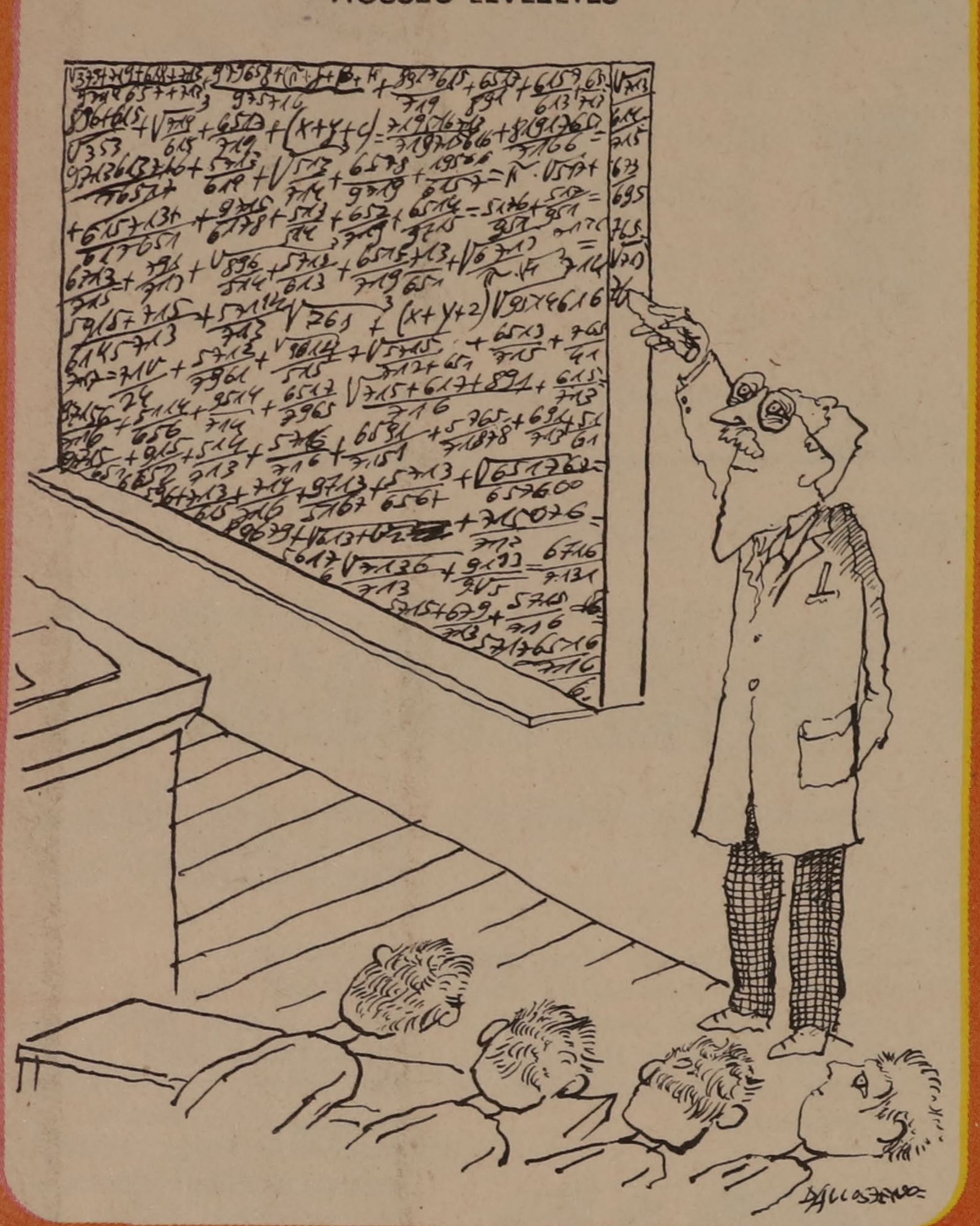

– Hál' isten, nálunk nem követik a gyerekeink a szülők foglalkozását, mint a színészeknél . . .

– Egyezzünk meg, biztos úr, vagy kifizetem a büntetést, vagy meghallgatom az oktatást!

HOSSZÚ LEVEZETÉS

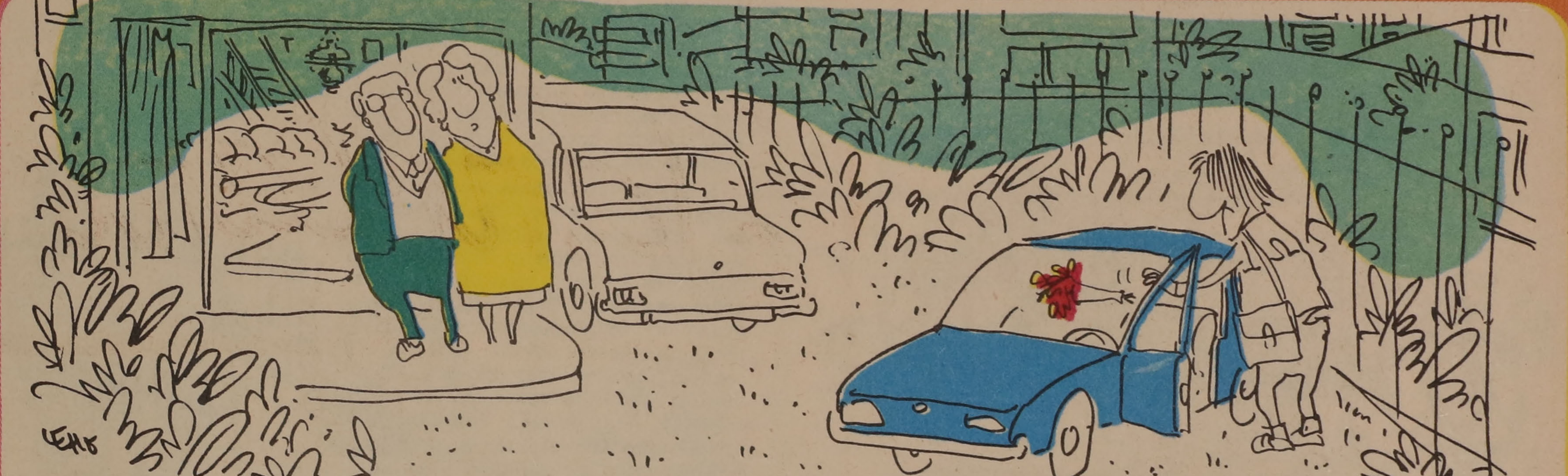

Tani-tani

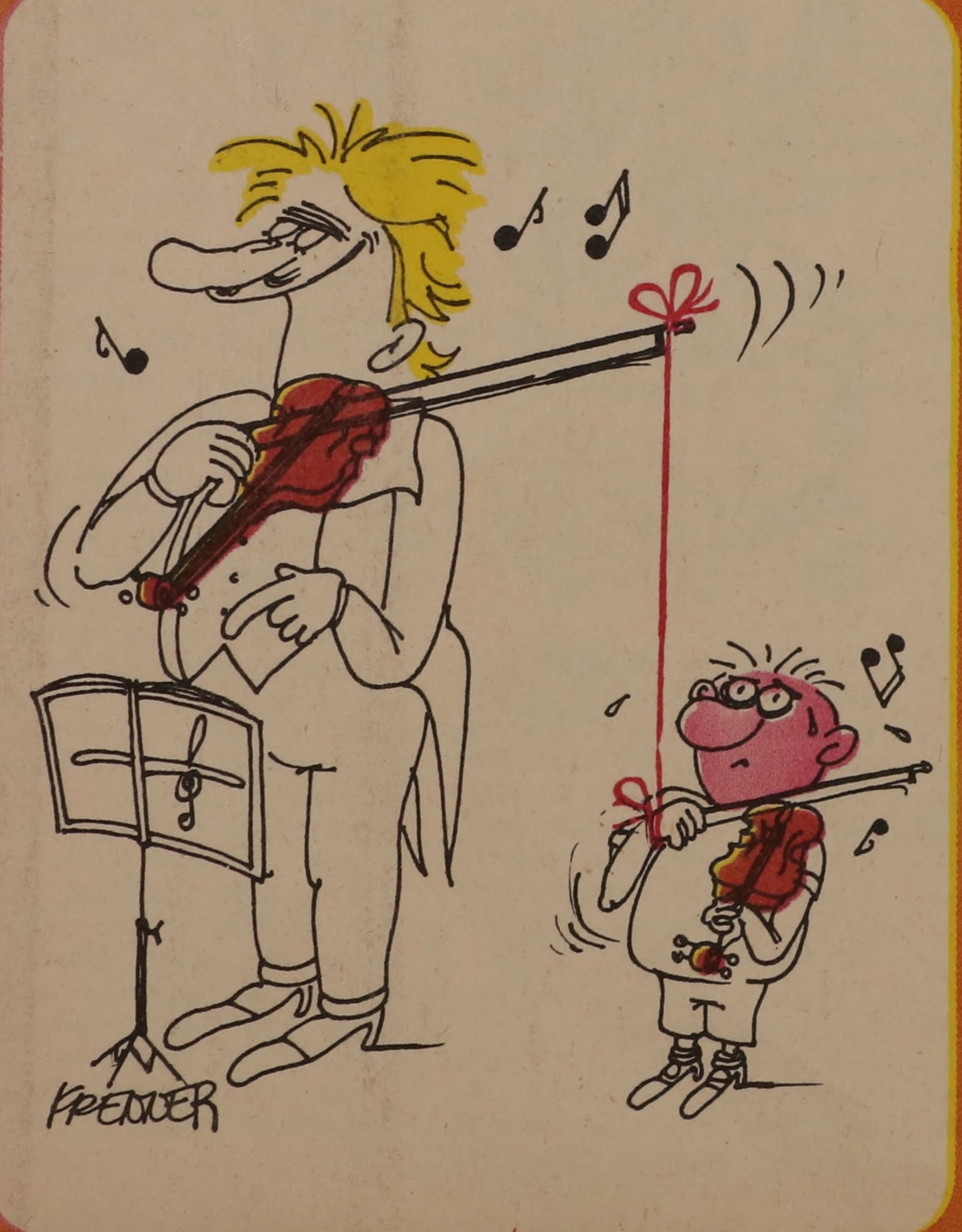

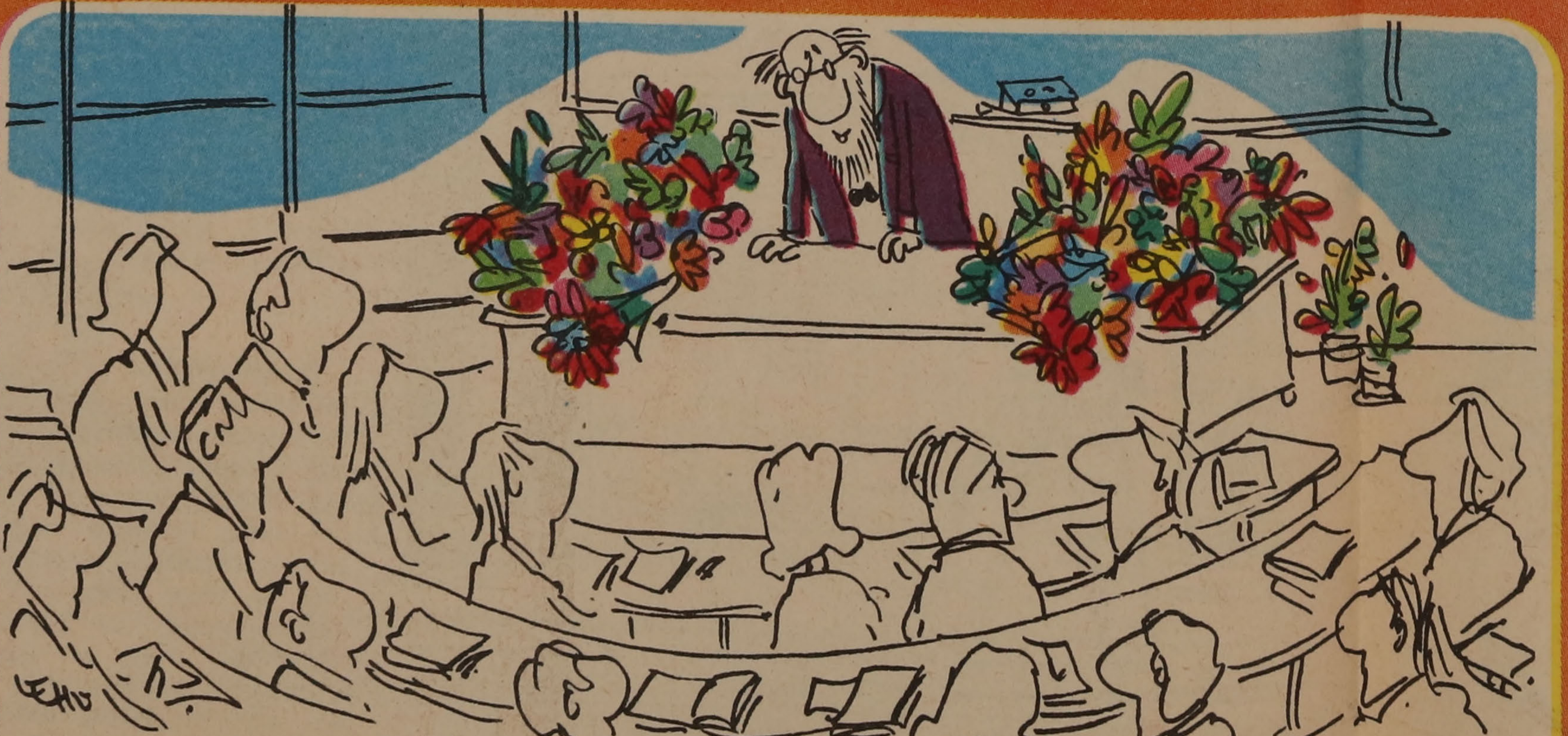

– Akkor csütörtökön a szokott időben megint jövök, oktató úr!

– Ugy unja már szegénykém, vegyünk neki gyermeknapra egy új osztályfőnököt!

– Maguk olyan rendes, becsületes emberkék. Könyörgök, ne az életnek, hanem az iskolának tanuljanak!

LEVÉL EGY HÍDHOZ

Kedves Erzsébet!

Mélységes szomorúsággal vettem a hírt, hogy ön, alig túl a huszadik születésnapján, micsoda kalamajkába keveredett.

Nem, ne is szabadkozzék kérem és ne hivatkozzék arra, hogy egyszerű kozmetikai kezelésről volt szó, amely már kijár egy húszévesnek. Szó sincs róla, tudom amit tudok. Ez bizony javító-nevelő munka volt úgy, ahogy a nagykönyvben áll. Bizonyos radikálisabb körök még el is akarták zárni önt, de aztán — alighanem korára és büntetlen előéletére való tekintettel — beérték mozgásszabadságának korlátozásával.

Mindez azonban nem mentség, kedves Erzsébet, s egy pillanatig sem változtat azon a tényen, hogy önnek bizony szilárdabbnak kellett volna lennie. Hogy korlátjait is nehezen tűri, még csak hagyján. Ez manapság általános tünet a húszévesek körében. Csakhogy ön, kedves Erzsébet bizony idő előtt elöregedett. Gusztusos és sima felületeire ráncok vetődtek, bőrét repedések tarkítják. Szép dolog ez, kérem? Törvényszerű? Szó sincs róla. Gondoljon csak kérem — teszem azt — sanfranciscói nővérére, az Aranykapura. És gondolja meg, hogy mi már gyermekkorunkban — ötven-hatvan éve azt énekelgettük:

— Nyitva van az Aranykapu, csak bújjatok rajta!

Nos, az Aranykapu azóta is nyitva van, akármennyien bújják is. Hm?

Ne haragudjék, kedves Erzsébet, de ki kell mondanom az igazságot. Maga túl nagy forgalmat bonyolított le. A szó szoros értelmében mindenkit magára engedett. Válogatás nélkül. A jöttmenteket is, Budáról, Pestről, mindegy volt magának.

Nem, nem vagyok prűd. Bánomisén, fogadjon annyi látogatót amennyit csak akar. De akkor aztán állja is a strapát. Ez a legkevesebb.

Pedig ön, Erzsébet, nagyszerű kilátásokkal indult húsz évvel ezelőtt. Különösen Pest felől tekintve. A Gellérthegy, a Citadella, a vízesés, fák, bokrok, felhők, illatok. Istenem, vajha ma is ilyen kilátásokkal startolhatna minden húszesztendős Erzsébet . . .

De hát nézzünk szembe a tényekkel. A kedves mama bizony szűkkeblűbb volt. Hát tudja meg, kedves Erzsébet — és ne tekintse ezt egy öreg ember múltba nyámmogó nosztalgiájának —, én imádtam a kedves mamát. A csicsás mütyürkéivel, a napsütötte színével. És a szívem szakadt meg, amikor őt is belőtték a Dunába . . .

És itt látok némi reményt az ön számára, Erzsébet.

Dicséretes és követendő dolognak tartom, hogy nem tagadta meg a kedves mamát, büszkén viseli maga is az ő nevét. Korunkban ez bizony nem általános tünet. Bár az is igaz, hogy egyes esetekben a névváltoztatás elfogadható, sőt, mint például az ön Árpád bátyjának esete mutatja, olykor egyenesen kívánatos is.

Nos, a javító-nevelő munka véget ért és ön visszakapta valamennyi régi jogát. Mert hát engedékeny társadalomban élünk és ez annyit jelent, hogy számolunk a realitásokkal. Például azzal, hogy az Erzsébetek olykor ingatagok.

Még valamit . . .

Ön talán most csodálkozik, hogyan került ez a merőben magánjellegű levél egy pedagógiai jellegű oldalpár kellős közepébe.

Megmagyarázom.

Tudniillik, ha valaki elfogadható határidőre felvállal egy munkát — legyen az, mint az ön esetében is, akár javító-nevelő munka — és azt a munkát jóval a határidőn belül közmegelégedésre elvégzi . . . hát azt bizony tanítani kellene.

Nos, búcsúzom, kedves Erzsébet. Viszontlátásra, holnap találkozunk. Addig is — kérve kérem — legyen erős!

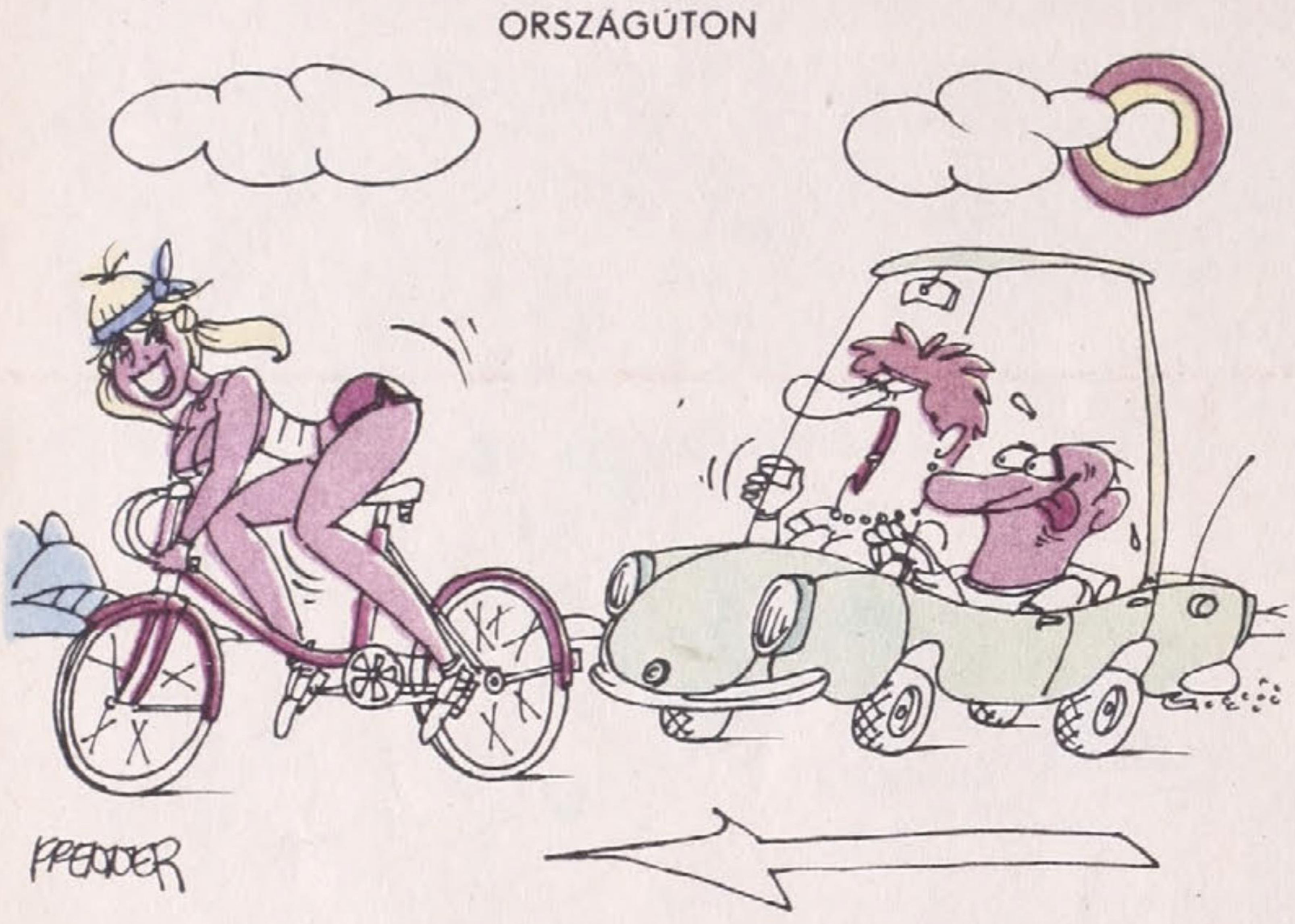
Híve

Peterdi Pál

– Hogy romlik ez a szakma is! Azelőtt fél óráig nyírták a hajam, most meg tíz perc alatt kidobnak.

ORSZÁGÚTON

– Miért mész ilyen lassan, Dezső, már régen vége van a fokozott közúti ellenőrzésnek...

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI

— Az én feleségem annyira szereti a rendet, hogy már az idegeimre megy.
— Miért?
— Képzeld: hajnali négykor fölkelek vizet inni, s amikor visszamegyek a hálószobába, az ágyam már be van vetve és a pamlagot is takaró borítja...

*

— Jó napot, Kis úr! — üdvözli a rendelőjébe belépő beteget az orvos.
— Az én nevem nem Kis, hanem Przyczewski — így a páciens.
— Persze, persze! — bólogat a doktor. — Bocsásson meg, de mindig összetévesztem ezt a két nevet.

TELEKIRODALOM

Amióta másvilág a másvilág, mindig sokakat izgatott a kérdés: vajon miként vélekedik rólunk az utókor? Nos, erre kísérel meg választ adni az a tanulmány, amely előreláthatólag a 2080-as évek derekán lát majd napvilágot:

„A huszadik század végére befejeződött a magyar valóság felparcellázása. Minthogy a mérhetetlenül kitágult világ áttekintése, megismerése egyre nehezebbé vált, tollforgató őseink a valóság egy-egy félreeső szegletébe vonultak vissza, ahonnan közelről és behatóan tanulmányozhatták az élet folyamatait és jelenségeit. A kísérleti parcellákat — korabeli szóhasználattal — *teleknek* nevezték.

Különösen a múlt század utolsó negyedében figyelhető meg a telekirodalom felvirágzása. Az akkori irodalmi művekből hiteles képet alkothatunk az évszakváltásról, a kultúr- és a gyomnövények fejlődéséről, a szőlőket és a gyümölcsösöket fenyegető ezernyi veszedelemről. S mindenekelőtt arról, hogy a magára utalt íróember hősiesen dacol a rámért megpróbáltatásokkal, az elemi csapásokkal éppúgy, mint a belkereskedelem fogyatékosságaival.

Tárgyilagosan el kell ismernünk, hogy elődeink nem voltak szívbajosak. 1985 elején például kíméletlen nyíltsággal bírálták az abnormálisan hosszú és kemény telet. De az életöröm sem volt idegen tőlük. Szinte gyermeki lelkendezéssel köszöntötték a megkésett tavaszt, a havat és fagyot feledtető rügyfakadást. Csupán a nyelvi érdekesség kedvéért említem, hogy némely fennkölt lelkek a tavaszt kikeletnek is nevezték. A törhetetlen optimizmus jele, hogy a téli károkat leltározó telekírókat csakhamar újra eltöltötte a jövőbe vetett bizalom.

De korántsem érték ám be a természeti környezet megfigyelésével és leírásával. A telekirodalom elévülhetetlen érdeme a szomszédi kapcsolatok felfedezése és ábrázolása. Senki se gondolja, hogy a telekíró rövidlátóvá válik a saját termés bűvöletében. Szó sincs róla. Élvezettel könyököl a kerítésre, hogy meglesse a szomszéd telken ügyködő vetélytársát; kifürkészi, mikor és hogyan metsz, kapál, permetez, minek örül és miért káromkodik, s mindebből messzemenő következtetéseket von le a maga számára. Az emberközelség fejlettebb stádiuma, amikor a telekíró meghívja a szomszédot a pincéjébe és megkínálja saját termésű borával. A múlt század mesterei azt vallották, hogy a bor megoldja a nyelvet és szabadjára engedi a tollat. Az írások zamatából ítélve, ebben is lehet valami: úgy tetszik, a pince meghitt légkörében a lélek legmélyén rejtőző titkok is felszínre jönnek, mint a pohárban csillogó nedű bukéja. Sajátos helyzet alakul ki, ha a telekíró szomszédja is telekíró, ebben az esetben nem az irodalom, hanem a présház tölti be a felépítmény szerepét.

Végül is miről tudósít a telekirodalom? Mint cseppben a tenger, a teljes valóság tükröződik benne. Egy meteorológiai napló hitelességével tájékoztat *a közel- és a távol-teleki* helyzetről. Kitetszik belőle, hogy a legdrámaibb konfliktus egyfelől az író, másfelől a makacs ellenállást tanúsító természet között feszül. Lelepleződnek a kártékony, a visszahúzó erők, nevezetesen a kerteket dézsmáló vaddisznó, a zsenge gyümölcsfákat rágcsáló nyúl, a szőlő-

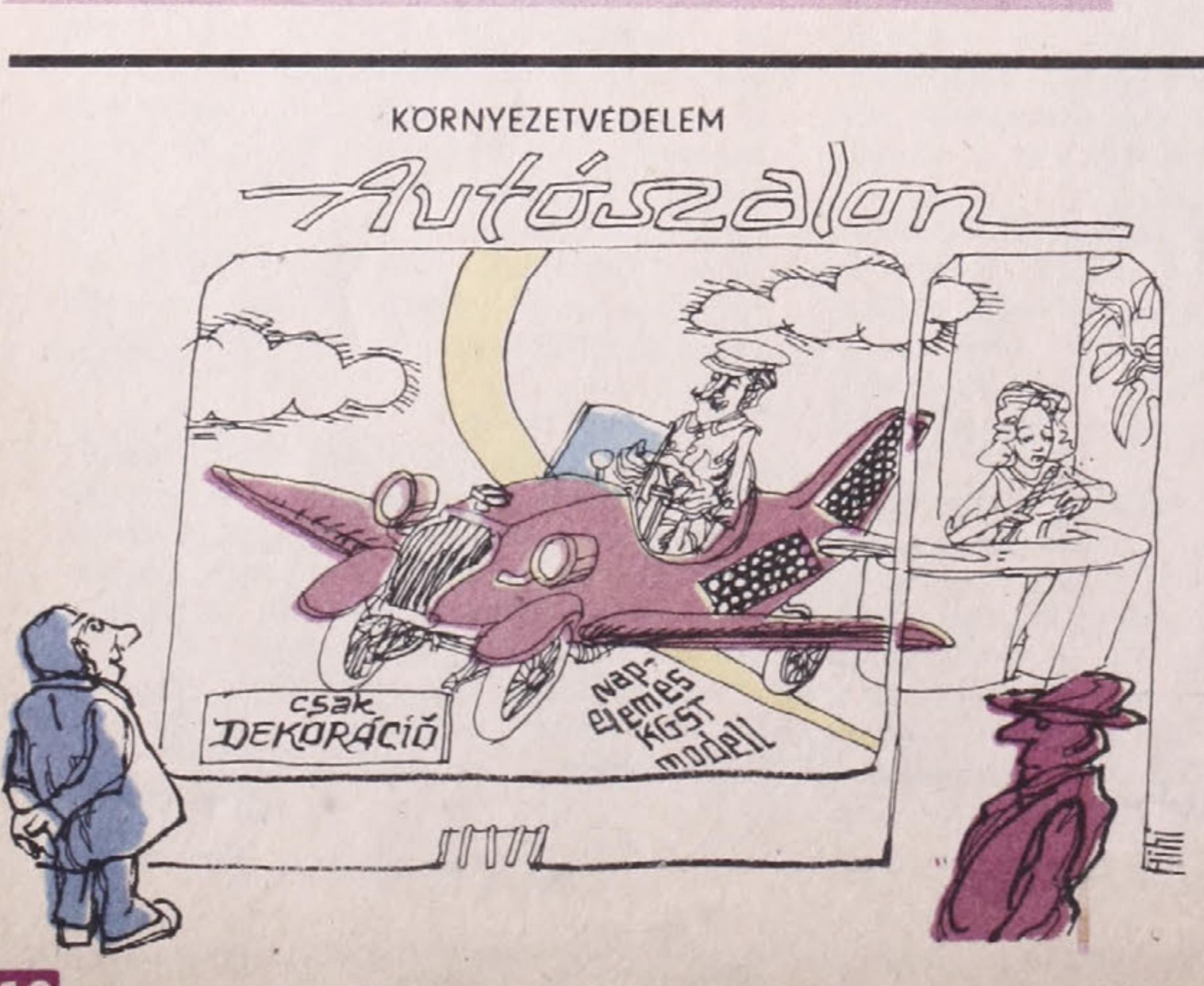

tolvaj seregély. A bírálat megalapozottságára utal, hogy a Telekélet és Telekirodalom című korabeli lapban nyomuk sincs tiltakozó leveleknek, rágalmazási pereknek.

Ma, amikor sikeresen lezajlott az irodalmi parcellák tagosítása, szinte idillikus állapotnak tetszik a múlt ködébe süllyedő telekirodalom, amelynek olyan kiváló művelői voltak, mint Telkes Jobbágy Aladár prózaíró és Kisteleki Elek költő."

Közreadja: **Böcz Sándor**

KÖRNYEZETVÉDELEM

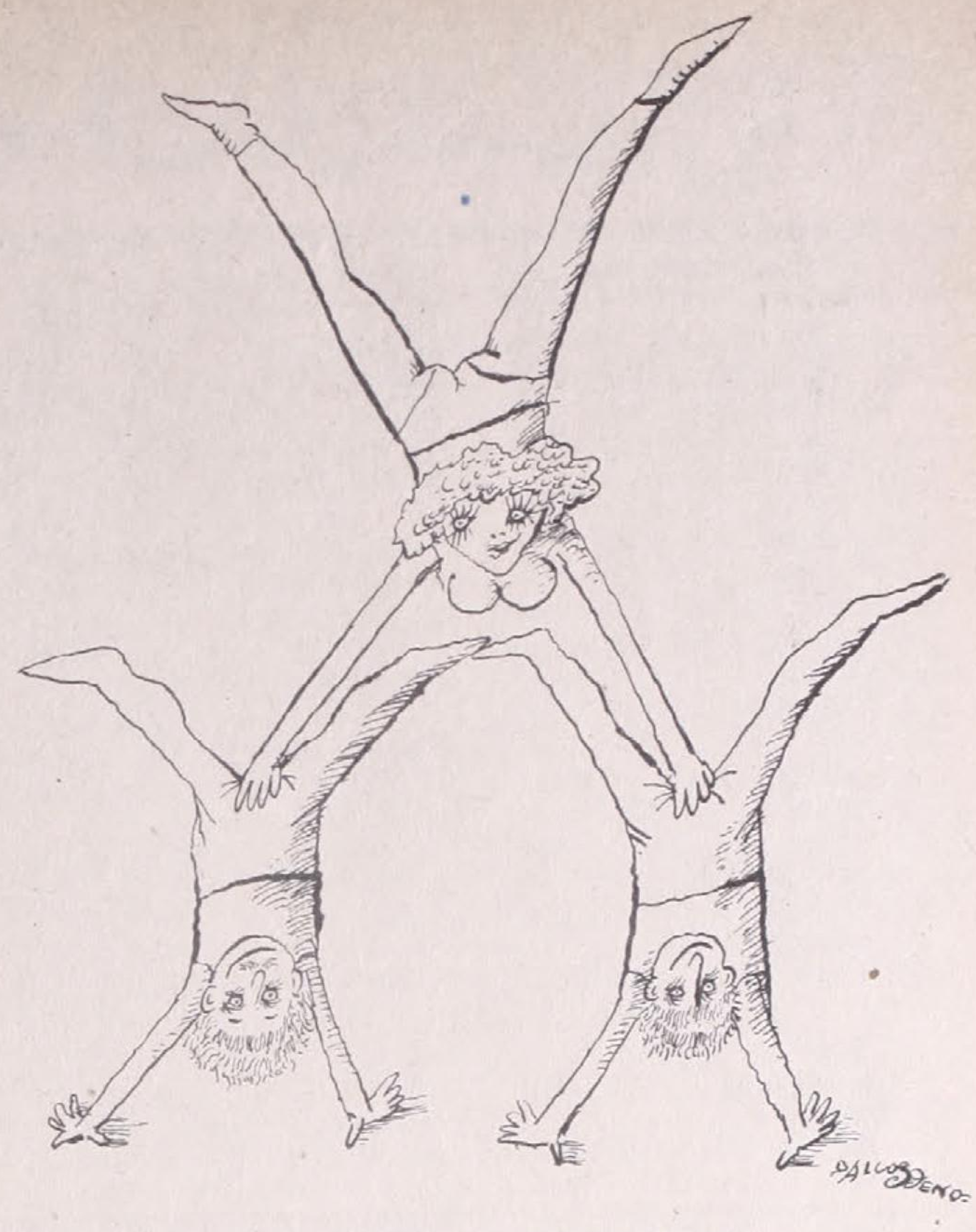
FOCIZNAK A NŐK

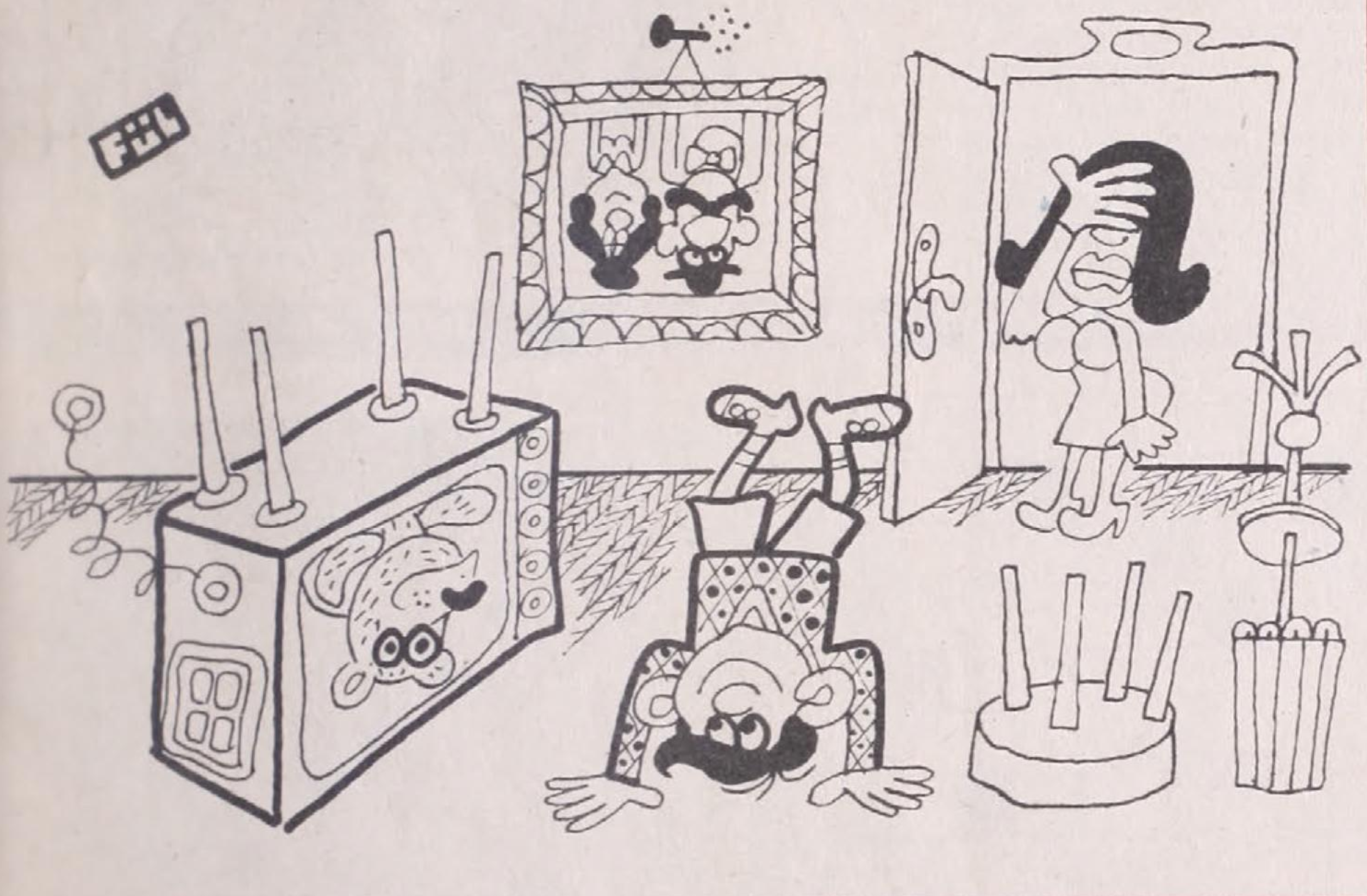
– Megőrült? Sárgát mutat a lila szerelésemhez?

TÓTÁGAS

HEGEDÜS, DALLOS, FÜLÖP, LEHOCZKI, BALÁZS-PIRI, SAJDIK

BIZTOSÍTÁSI CSALÁS

— Tisztelt uram! Ne vegye tolakodásnak, de szeretném arra figyelmeztetni, hogy jobban teszi, ha bérletet vált. Manapság egyre gyakrabban találkozik az ember ellenőrökkel a villamoson!

— Ugyan kérem! Szóra sem érdemes az egész.

— De hát nincs egy perce, hogy legomboltak magáról egy százast! Fogadja meg a tanácsomat: ne csinálja tovább! Vegyen bérletet!

— Igazán kedves öntől, hogy a szívén viseli a szegény bliccelők anyagi üdvösségét, de higgye el, feleslegesen fárasztja magát. Nem véletlenül kértem elismervényt. Ezt a pénzt nekem még ma visszatérítik.

— Micsoda? Ugyan ki fizeti vissza magának a BKV pótdíjat?

— Hát a biztosító. Alakult egy Biztosítási GMK, amely a tagjai részére szavatolja a BKV pótdíjak visszatérítését. A tagsági díj csupán havi húsz forint, és ha viszi a nyugtát, miszerint önt az ellenőrök megbírságolták, a GMK pénztára azonnal fizeti a kártérítést.

— Ez fantasztikus! És nem ráfizetéses az üzlet?

— Még mit nem?! Itt mindenki jól jár. Ha például önnek buszbérlete van, akkor havi 170 forint helyett elég lenne csak havi 20 forintot költeni a közlekedésre! Ugye, hogy megéri? És megéri a Biztosítási GMK-nak is, mert a viteldíjak emelése óta százával kötnek az emberek ilyen biztosítást. A nagy kalapból nem nehéz hébe-hóba kifizetni egy-egy százast.

— Tehát ön biztosítást kötött pótdíjkár ellen.

— Az igazat megvallva, személy szerint nem is én kötöttem ezt a biztosítást, hanem a sógorom.

— Szóval nem léphet be akárki? Ez egy zártkörű szervezet?

— Dehogyis! Bárki beléphet. Hiszen a GMK-nak az a jó, ha minél több tag van. Szerény becslések szerint a GMK toborozta tagok száma az év végére megközelíti a bérletesek egyre csökkenő számát. Higgye el, ma ez a legjövedelmezőbb GMK az országban!

— De hát az imént ön azt mondta, hogy nem is kötött ilyen biztosítást. Akkor hogy fognak önnek fizetni?

— Tudja, mi egy spórolós család vagyunk. Egyikünk se vesz bérletet, és pótdíjkár biztosítást is csak a sógor kötött. Ha valamelyikünket a családból elkapja az ellenőr, mindannyian az ő nevére állíttatjuk ki az elismervényt.

— Ez aztán a trükk! Trükk a trükkben!

— Na ugye! Tudja mit? Néha már a sógor húszasát is sokalljuk, felezzük hát meg! Maga ad havonta egy tízest, és cserébe maga is használhatja a Kovács József nevet. A címe: Sósav utca 11. Aztán ha lebukik, csak hozza nyugodtan az elismervényt.

— Jó, jó, de nem fog szemet szúrni ott a GMK-ban ez a sok Kovács József elismervény?

— Ugyan már, ki veszi észre annyi tag között? Legfeljebb majd azt hiszik, ez egy ritka peches alak. Na, betársul vagy nem társul be?

— Én betársulnék, de nekem ingyen bérletem van.

— Nocsak, talán a munkáltatójától?

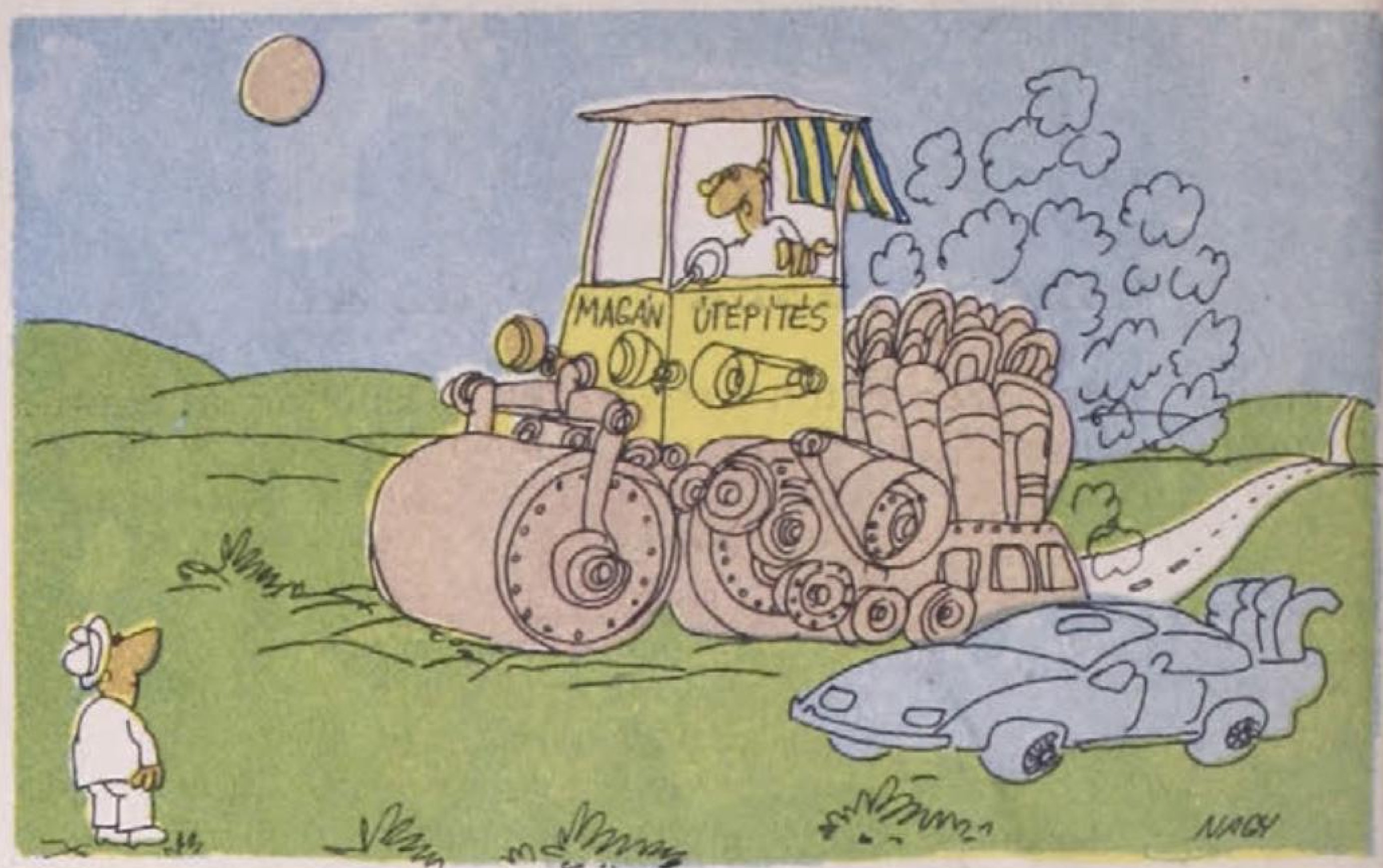
— Eltalálta. De azt már biztosan nem találja , ki hogy ki az én munkáltatóm!

— Kíváncsivá tesz.

— Hát az a bizonyos Biztosítási GMK. Engem azért tartanak, hogy a biztosítási csalásokat leleplezzem. Szóval mit is mondott? Kovács József, Sósav utca 11.?

Tábori Zoltán

MEGOLDÁS

– A közútjainkat teljesen tönkretette a tél, én meg imádok gyorsan hajtani . . .

BARTÓK-SZEMINÁRIUM

– Most majd elmagyarázom, mire futja egy ezresből . . .

AZ OLVASÓ OLDALA

MÉGIS, KINEK AZ ÉRDEKE?

Május 4-én, szombaton reggel fél kilenckor a Szikra filmszínházban másodmagammal megtekintettem a Maraton életre-halálra című filmet. Miután a film iránt nagy volt az érdeklődés, úgy gondoltuk, jobb ha már előző nap biztosítjuk a bejutáshoz szükséges jegyeket.

A kilencedik sorba szerettünk volna jegyet váltani (darabja — felemelt helyár! — 18 forint), ám a pénztárosnő közölte, hogy csak a tizedikbe van már jegy (darabja — felemelt helyár! — 27 forint). Zokszó nélkül tudomásul vettük ezt, hiszen a nagy érdeklődés miatt feltételezhető volt, hogy valóban már csak a drágább helyre van jegy a pénztárnál.

Másnap reggel azután döbbenten tapasztaltuk, hogy az előttünk lévő sorban éppen egy futballcsapatra való, azaz 11 hely maradt üresen, de a vászonhoz még közelebb levő sorokban is jócskán akadt üres szék.

A vetítés után felmentünk az üzemvezetői szobába, ahol kérdésünkre először azzal próbáltak érvelni, hogy bizonyára nem jöttek el a jegyek tulajdonosai. Miután közöltük: felettébb valószínűtlen, hogy egyetlen sorból 11 jegytulajdonos másítsa meg szándékát, a mozi ott levő képviselője elmondta: elképzelhető, hogy a pénztárosnő a mozi érdekeit nézte, amikor a drágább jegyeket kívánta értékesíteni. Kérdésünkre, hogy a pénztárosok érdekeltek-e a mozi árbevételében, határozott *nem* volt a válasz. Ebből csupán azt a következtetést lehet levonni, hogy a Szikra mozi pénztárosa fölöttébb magas erkölcsi érzékkel bíró munkaerő lehet: minden anyagi érdekeltség nélkül is szívén viseli munkaadója érdekeit.

Úgy tűnik, csupán a néző érdekeit nem hivatott senki képviselni: azét a nézőét, aki másodmagával éppen 18 forinttal, azaz egy harmadik jegy árával, fizetett többet annál, amennyi feltétlenül szükséges lett volna!

Miután nem ez az első ilyen eset, talán jogos a kérdés: készül-e valahol valamilyen kimutatás arról, hogy csupán egyetlen előadáson hány néző fizet a kelleténél többet? S vajon tudják-e az illetékesek, hogy a kereskedelemben milyen jelzővel szokás illetni a haszonnak ilyen és ehhez hasonló formáit?

Földes Péter
Budapest, Lenin krt. 90. 1066

KÖKÖJSZI ÉS BOBOJSZA

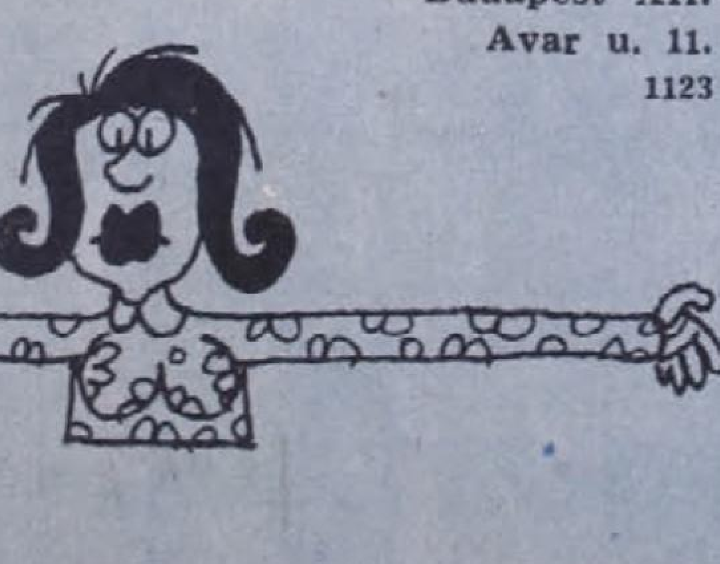
Egy 5. osztályos tanuló édesanyja kérdezi a magyar nyelvi munkafüzet írójától, honnan találja ki a gyerek a következő feladat megoldását: Ha egy afrikai néptörzs nyelvében a dzarar szó azt jelenti, hogy mászik, és ennek a szónak van egy dzurur meg egy dzirir alakja is, akkor az utóbbi két változat közül melyik jelenti egy nagy testű állatnak, és melyik jelenti egy apró rovarnak a mozgását?

A munkafüzet kérdésére akkor is ki lehet találni a választ, ha előzetesen nem tanulmányoztuk az afrikai törzsek nyelvét. Honnan? A két szó hangzása közti különbségből, a magas és a mély magánhangzóknak egymással ellentétes zenei hatásából. A beszéd hangjainak mozgásokat jellemző szerepéről tanultak már az ötödikesek. De ha nem tanultak volna, akkor sem mondanák, hogy egy madártoll lobog a levegőben, az ünnepi zászlók pedig libegnek a szélben.

Hangutánzásról, hangfestésről, hangszimbolikáról sok tudós könyvet írtak már. Mi is igyekszünk erről a szép nyelvi témáról egyet-mást megtanítani az általános iskolásoknak. Kevesebb elméleti magyarázattal, több szemléletes gyakorlattal.

Válaszomat is meggyőzőbbé teheti egy újabb találós kérdés. Török Sándor meseregénye két törpéről szól; az egyik torzonborz szakállú, vastag hangú, néha haragosan néz; a másik nevetős szemű, kisebb a hegyes sapkája, és vékony a hangja. Melyik Kököjszi, melyik Bobojsza? Nem ismerik ezt a könyvet? Annál jobb, tessék tippelni!

Takács Etel
Budapest XII.
Avar u. 11.
1123

KISZOLGÁLTATÁS

Fiam Trabantjának 3 éves forgalmi engedélyét megújítandó, telefonon bejelentkeztem az óbudai Mozaik utcai VW és Trabant javítóba. Jeleztem, hogy a kocsi apró javításokra is szorul. „Csak jöjjek el lesz intézve" — biztattak. A megbeszélt időpont három héttel később, kedd reggel 6 óra volt. Hatan—nyolcan vártunk a vizsgálatra, s már ezt is furcsálltuk. A fogorvosok, a fodrászok, a női szabók stb., már évtizedek óta különböző időpontra rendelik be az ügyfeleket, hogy elkerülhessék a hiábavaló várakozást. (Itt mindannyiunknak 6 órára szólt a behívó.)

Idővel sorra kerültem, a vizsgáztató mindent megvizsgált, majd kaján mosollyal közölte, hogy nem engedheti át így kocsit. Cserélni kell előbb négy csapszeget, négy perselyt, a kipufogó dobot. „Sejtettem, ezt meg is tárgyaltuk, még a jelentkezéskor. Máshol is így van ez, s itt a szervizben már nemegyszer így voltam a saját autómmal." — mondtam gyanútlanul.

Ám ezúttal más volt a helyzet, mert nekik semmilyen Trabant-alkatrészük nincs — közölték. — Oldjam meg máshol a problémát. Nos, akkor miért várakoztam 3 hétig, már le is járt időközben a forgalmi engedély. Miért fizettem ki 150 forintot, teljesen hiába? Most kereshetek új szervizt, s járhatok majd útvonal-engedélyért stb. Érzésem szerint már eleve tudták, amikor telefonáltam, hogy dolgomvégezetlenül fogok távozni! Vagy az is lehet, hogy a csőd szélén áll a VW szerviz, és az én 150 forintom fogja őket kihúzni a bajból?

Majoros Imre
Budapest

TÜCSÖK és BOGÁR

7. csoport: *Wales—Spanyolország 3:0.* A skótok nagyszerűen játszottak, győzelmükkel a csoport

Ez volt aztán nemzetközi mérkőzés!
(Az Esti Hírlapban találta Halmos Ferencné budapesti olvasónk)

Napjainkban minden harminc évnél fiatalabb nő közül 43 úgynevezett szellemi tevékenységgel foglalkozik, az e rétegbeli fiatal férfiak

Akkor ezt nem harminc évnél fiatalabb nő írhatta!
(A Kisalföld c. lapban találta Simon Ilona, győri olvasónk)

TANULJON ESZPERANTÓUL!

★

EGY NYELV SEGÍTSÉGÉVEL

-eljuthat a világ bármely tályára,

Ajánlhatnánk esetleg a magyart is!
(A szolnoki plakátot beküldte Molnár István)

KOSÁRLABDA. A Szófiai Nagydíj elnevezésű férfitornán a magyar válogatott 137:80 arányú vereséget szenvedett a Szovjetuniótól, ezzel csoportjában a harmadik helyen végzett. Csapatunk az 5—8. helyért folytatja a küzdelmet, és 82:73-ra kikapott a lengyelektől.

SZÓFIA: A bolgár főváros nagydíjáért megrendezett kosárlabdatornán Budapest válogatottja, miután 137:80 arányú súlyos vereséget szenvedett Moszkva csapatától, az 5—8. helyért Varsóval játszott és 92:73-ra nyert.

KOSÁRLABDA

Szófia Nagydíj, férfi nemzetközi torna. Az 5—8. helyért: Varsó—Budapest 92-73 (48-39), Amszterdam—Párizs 94-78 (41-47). Az 1—4. helyért: Moszkva—Szófia 105-87 (57-36), Belgrád—Prága 106-76 (61-42).

Változatos sportsajtónk!
(A Népsportból, a Magyar Hírlapból és a Népszabadságból ollózta Mészáros Sándor)

PÉNTEK Május 2.

CSÜTÖRTÖK Május 3.

Megkezdődött a visszaszámlálás?
(A Békés megyei Népújságban fedezte fel Zsolnai János, szabadkígyósi olvasónk)

MESÉS ÜGY

Kérem, jelentkezzék az a becsületes személy, aki nevemen, címem megjelölésével meséket küldött be az Ungváron megjelenő Kárpáti Igaz Szó című lapnak. A meséket visszaküldték. Nekem! Tehát jöjjön és vigye el a kéziratokat, mert nem tudom őket tárolni!

Átányi László
Budapest XI.,
Szakasits Á. u. 23.

KÖVETKEZTETÉS

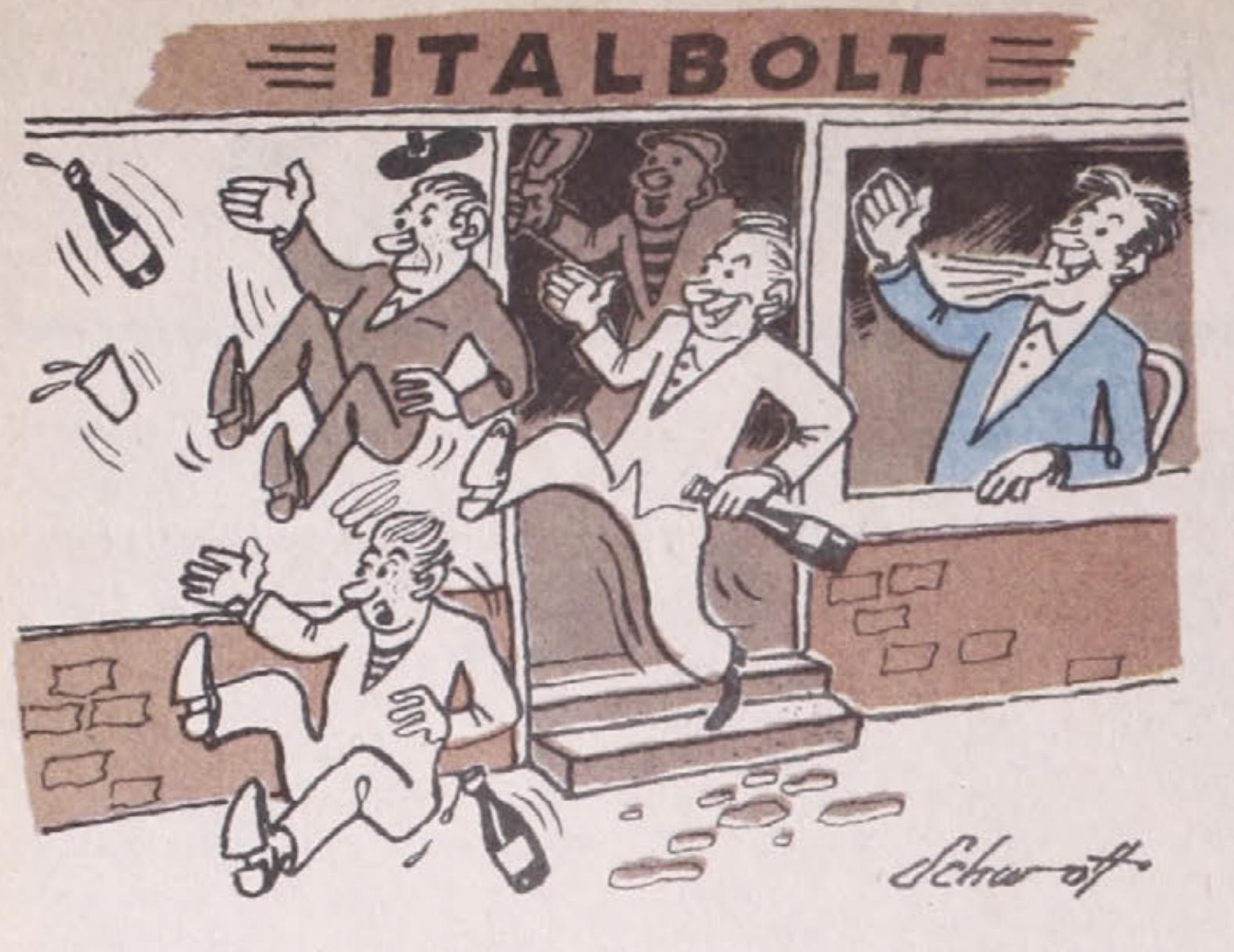
című rejtvényünk megfejtése:

— Azt, hogy a régi görögöknek drótnélküli telefonjuk volt.

200—200 forintot nyert:

Tóth Gábor, Gyúró, Széchenyi utca 8., 2464
Mile Erika, Szerep, Petőfi S. u. 15., 4163
ifj. Král József, Budapest, Lóránt u. 16., 1125

A nyereményeket postán küldjük el.

– Szép volt, fiúk!

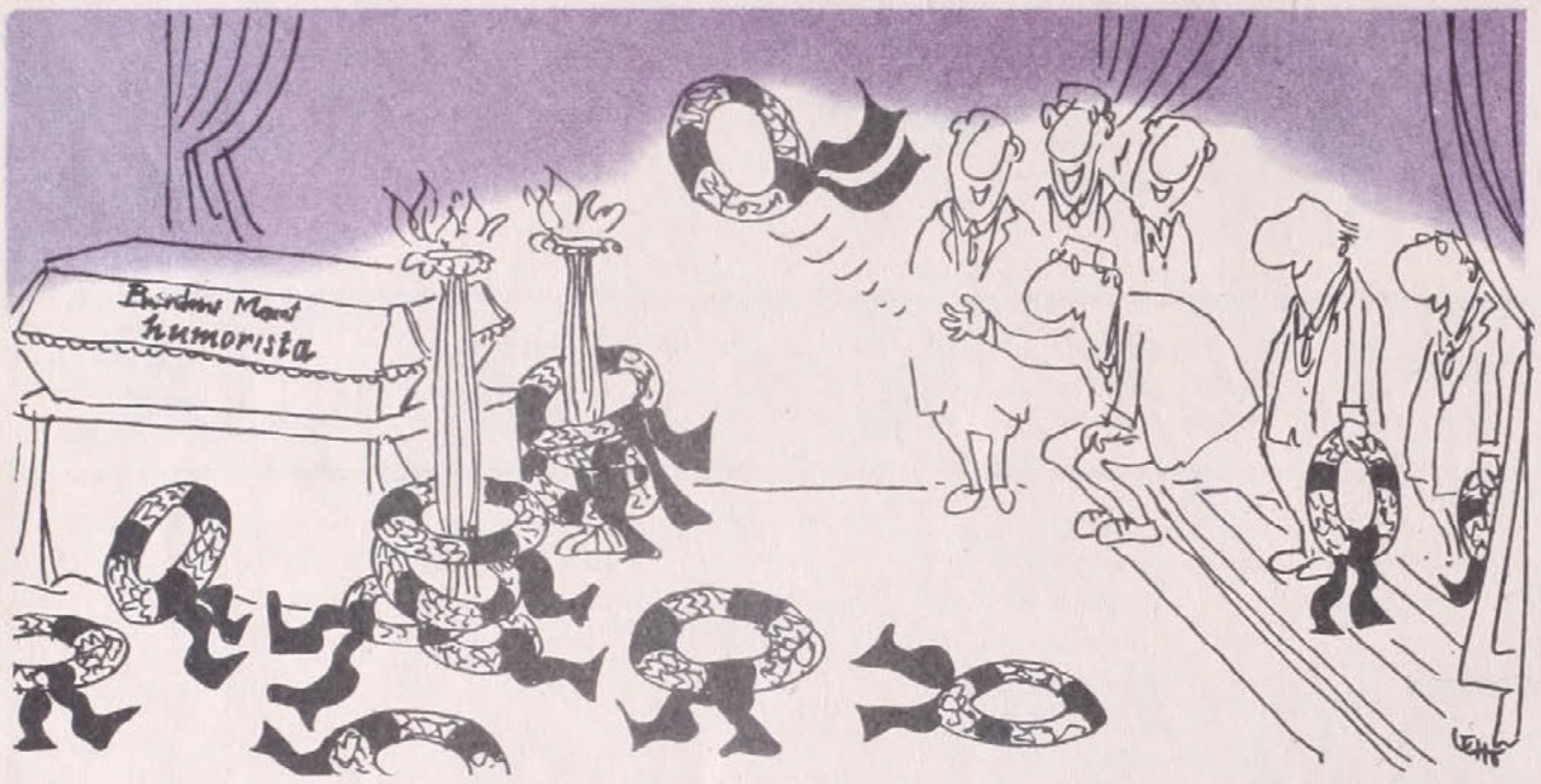

— Speciális problémám van. A diétás orvosom szerint fogynom kell, a szívspecialistám szerint kerülnöm kell az izgalmakat...

— És mi ebben a probléma?

— Mindössze az, hogy a diétásorvosom elrendelte a naponkénti súlymérést, az izgalmaktól féltő szívspecialistám viszont eltiltotta.

FEKETE HUMOR

Levelek erre—arra

TABLÓ

Kedves fiam, bokros teendőid közepette, nem tudom, észrevetted-e, hogy május a ballagás hónapja, az orgonaillaté, a könnyeké, a fehér blúzoké, a sötét ruháké, a hamubasült sztereómagnóé és persze a tablóké, a kirakatokban. Most, hogy te is egy ilyen kollekcióról nézel bizakodva a Rákóczi út forgalmára, nos, remélem jól tudod: igazából egy sokkal nagyobb kartonpapírra, sokkal, de sokkal több képet kéne fölragasztani, nem csupán a diákok és semmibe tisztelt tanáraik fotóit, hanem mindenkiét, akinek csak köze volt testi-lelki épülésetekhez. Mert ugye téged is először megálmodtunk, majd világrahoztunk, s a két esemény között ugyancsak történt valami. Anyádnak és apádnak tehát mindenképpen helye volna a tablókon, ugyanígy persze a nagyszülőknek, akik anyádat és apádat feltalálták, és így tovább, visszamenőleg.

A sor egyébként meglehetősen hosszú lenne, a szülészorvostól a daduson keresztül, a képesítés nélküli tejtestvéren át, az óvónéniig, azután itt a szomszéd Béla, akitől a legszebb csúnya szavakat tanultad, anyuka élettársa, apuka második feleségének valamelyik férje, az úszóedző, a külön nyelvtanár, három nagynéni, az ő életük társa, az első kamaszszerelem, a második megkívánás, a harmadik partnerkapcsolat, John Lennon, Elvis Presley, Szörényi—Bródy, Lauda, Nyilasi és sokan mások...

Tudom, persze, mire gondolsz. Ha minden tablót így fölhizlalnánk, szép nagy kirakatokat is kellene építeni hozzájuk, s ott sétálgatnánk előttük, mi mindannyian, ellépnénk kedves mindannyiunk előtt, s ez egy idő után roppant unalmas volna. Később pedig valaki úgyis kitalálná: minek ez a nagy felhajtás, legyenek csak a diákok és a tanárok a tablókon, így hát mindjárt jobb, ha minden marad a régiben, ám azért csak ne feledd: tiszteld anyádat és apádat (jobban mint ők egymást) és mindenkit, aki helyhiány miatt lemaradt a tablóról. Ölel apád, aki apád helyett apád volt olykor.

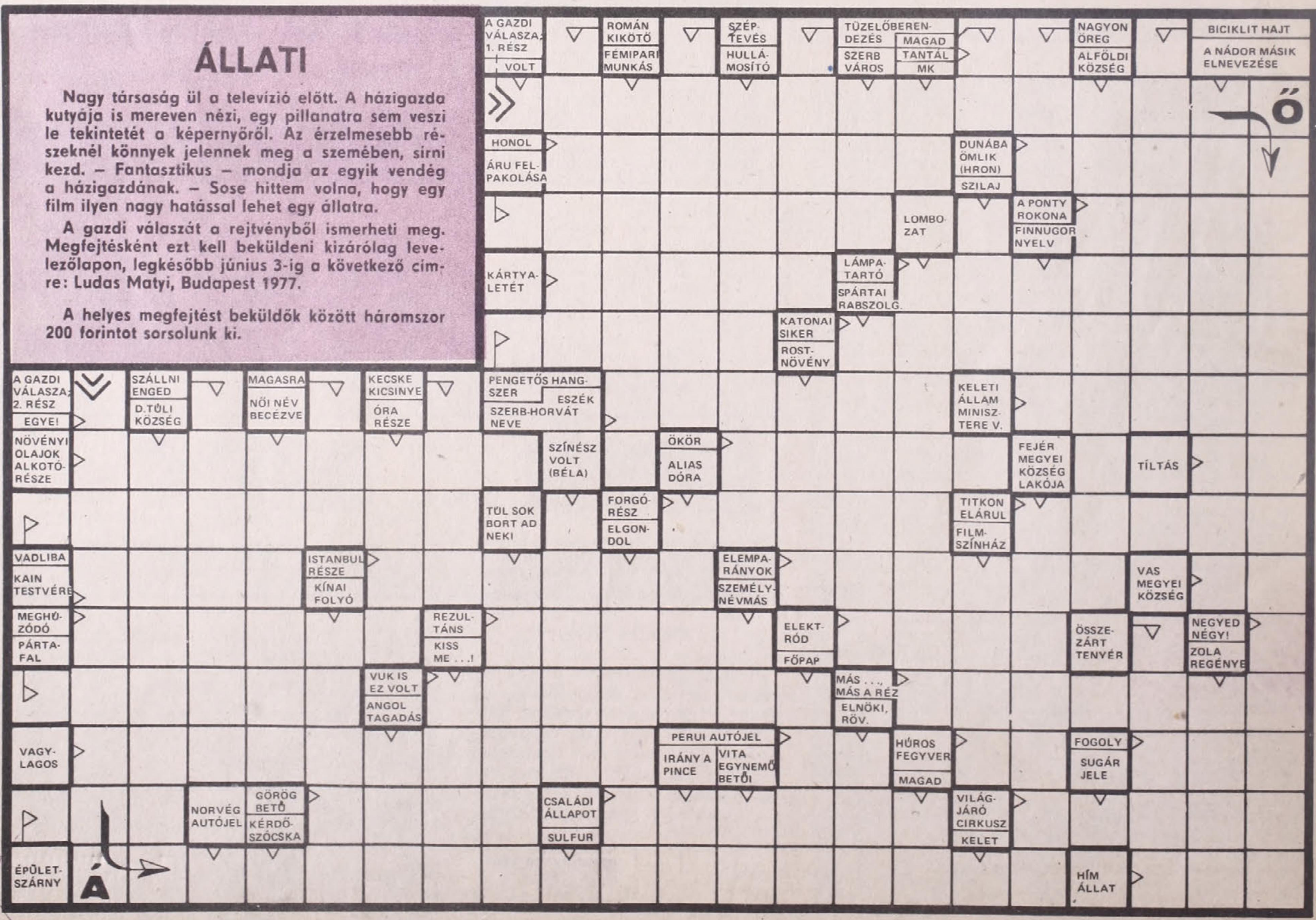
Münz András

ÁLLATI

Nagy társaság ül a televízió előtt. A házigazda kutyája is mereven nézi, egy pillanatra sem veszi le tekintetét a képernyőről. Az érzelmesebb részeknél könnyek jelennek meg a szemében, sírni kezd. – Fantasztikus – mondja az egyik vendég a házigazdának. – Sose hittem volna, hogy egy film ilyen nagy hatással lehet egy állatra.

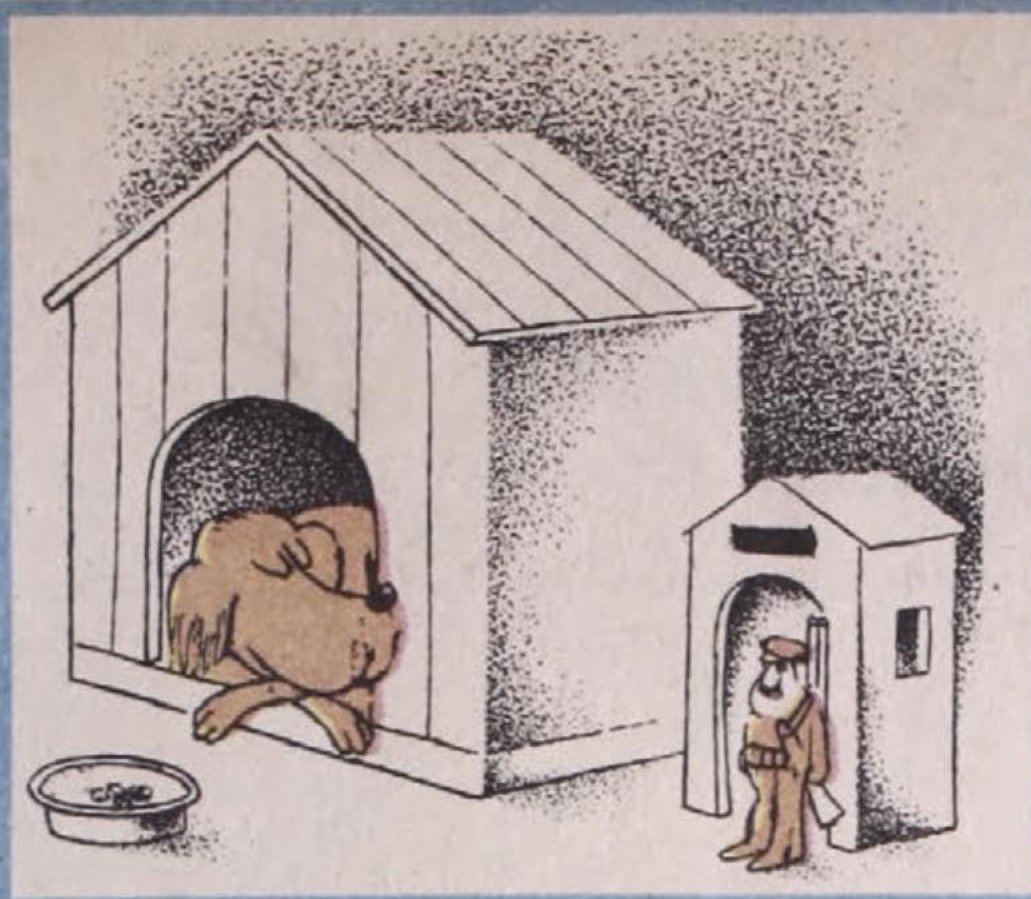
A gazdi válaszát a rejtvényből ismerheti meg. Megfejtésként ezt kell beküldeni kizárólag levelezőlapon, legkésőbb június 3-ig a következő címre: Ludas Matyi, Budapest 1977.

A helyes megfejtést beküldők között háromszor 200 forintot sorsolunk ki.

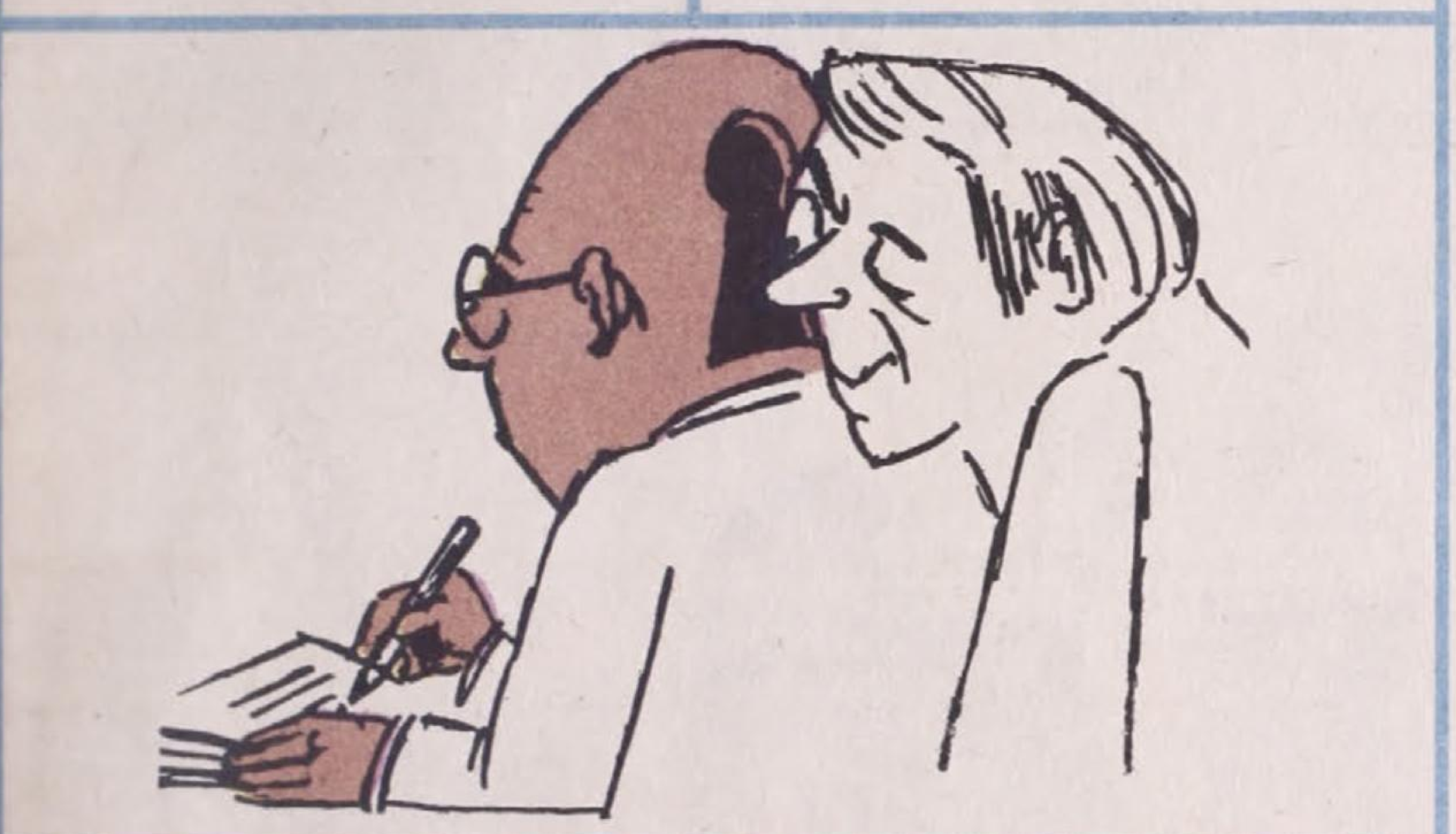
IMPORT HUMOR

ROMÁNIÁBÓL

TRIBÜN

A 73 éves Pietro Lucchesi barátságos mérkőzést vezetett Ajaccióban. Egy lecsúszott labda tarkón találta, az agg bírót kórházba szállították. Három nap múlva távozhatott, az orvosok úgy ítélték, hogy minden utóhatás nélkül vészelte át a balesetét. Csak otthon derült ki, hogy szó sincs erről. Pietro nagypapa a telitalálat óta ismét szemüveg nélkül tud olvasni.

●

Amerikai edző európai újságírókkal beszélgetett.

— Uraim, állandóan olvasom az önök cikkeit. Engedjék meg, hogy felhívjam figyelmüket egy sorozatos tévedésükre: a labda ugyanis nem gömbölyű.

Az újságírók hosszan gondolkoztak, aztán rájöttek. Rögbiedző volt.

●

Jess Wilder, a Colorado egyetem tehetségkutatója lelkendezve tért haza két vidéki kiscsapat mérkőzéséről.

— Láttam egy játékost — áradozott. — Fenomenális. Gwen Bachmannak hívják, tizenhat éves, és 213 centi magas. A csapat nyolcvan pontjából ötvenhármat ő szerzett.

— Ösztöndíjat neki! — kiáltott a csapat edzője. — Ezt a fiút okvetlenül meg kell szereznünk.

— Igen, igen — hümmögött a tehetségkutató. — Csak egy kis baj van.

— Baj? Micsoda?

— Hogy Gwen nem fiú. Lány.

●

Részlet egy chicagói lapból: „Kitűnő harcos ez a fiú. Legutóbbi ellenfele jóval magasabb és kilókkal nehezebb volt nála, mégis sikerült már az első percben földre küldenie. Sőt, nemcsak hogy leütötte, de még a mankóját is eltörte, és a pénztárcáját is elvette."

A rendőri riporter szabadságon volt aznap és a sportrovat vezetője helyettesítette.

●

Michael Grosst, az NSZK szupérúszóját agyonünnepelték olimpiai bajnoksága után. Többen féltek, hogy a nagyfiúnak talán fejébe száll a dicsőség, de az edzője mindenkit megnyugtatott.

— Megmondtam Michaelnek, hogy a népszerűség olyan, mint a méreg. Ha nem nyeled le, nem árt.

(p. p.)

Ludas Matyi

Főszerkesztő: ÁRKUS JÓZSEF
Főszerkesztő-helyettes: MIKES GYÖRGY
Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. 1977
Telefon: 335-718
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat, Budapest VIII., Blaha Lujza tér 3. 1959. Telefon: 343-100, 336-130

SZATIRIKUS HETILAP Felelős kiadó: TILL IMRE vezérigazgató

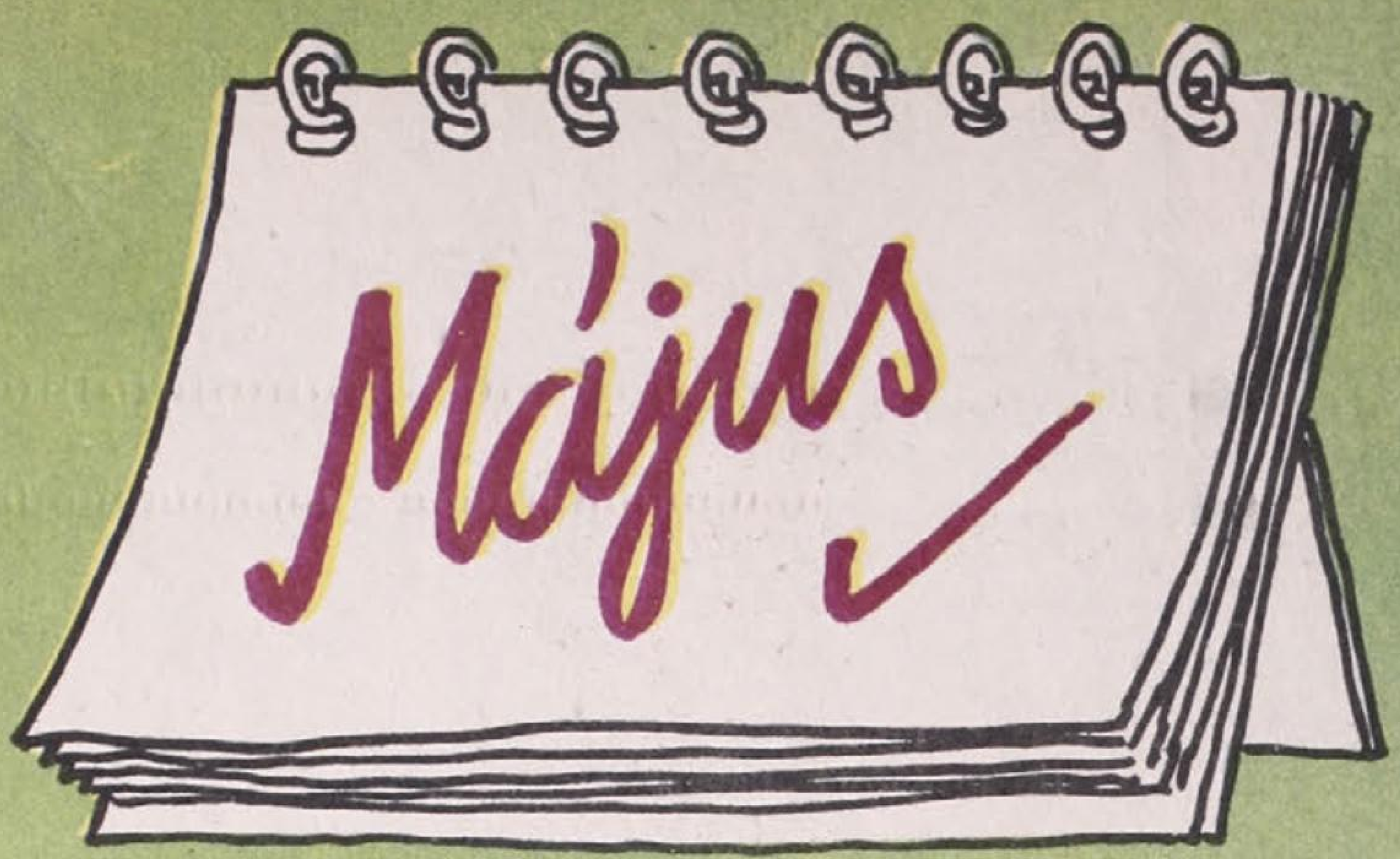
Terjeszti a Magyar Posta. Előfizethető bármely postahivatalnál, a kézbesítőknél és a Posta Központi Hírlap Irodánál (postacím: Budapest V., József nádor tér 1. 1900) személyesen vagy postautalványon, valamint átutalással a KHI 215—96162 pénzforgalmi jelzőszámára. Előfizetési díj egy hónapra 16,— Ft, negyedévre 48,— Ft, egy évre 192,— Ft.

Készült a Zrínyi Nyomdában, rotációs ofszeteljárással

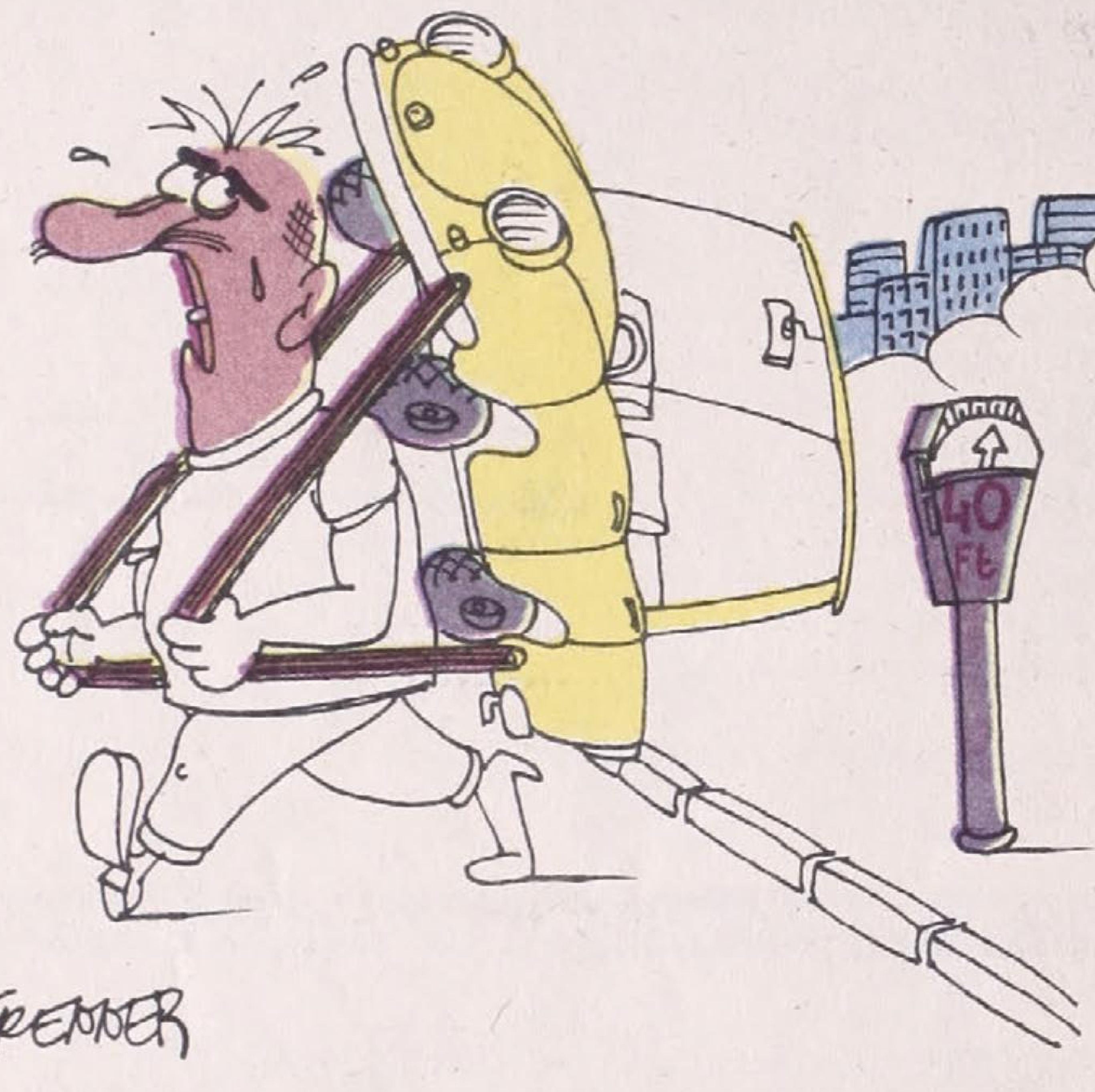
85.2308/20-22

Felelős vezető: VÁGÓ SÁNDORNÉ vezérigazgató

ISSN 0134—0611

EMELTEK A PARKOLÁSI DIJAKAT

– Már megint elértük valamiben a világszínvonalat.

PORNOMOZI

FATA MORGANA

KÖZELEDIK A SZEZON

– De anyu, a fiatalember a Naturista Egyesülettől jött a tagdíjat beszedni . . .

HAZALÁTOGATÓK

– Úgy látszik, tényleg jól megy a Balogh fiúnak, ha Palma di Mallorca helyett ide jön nyaralni!